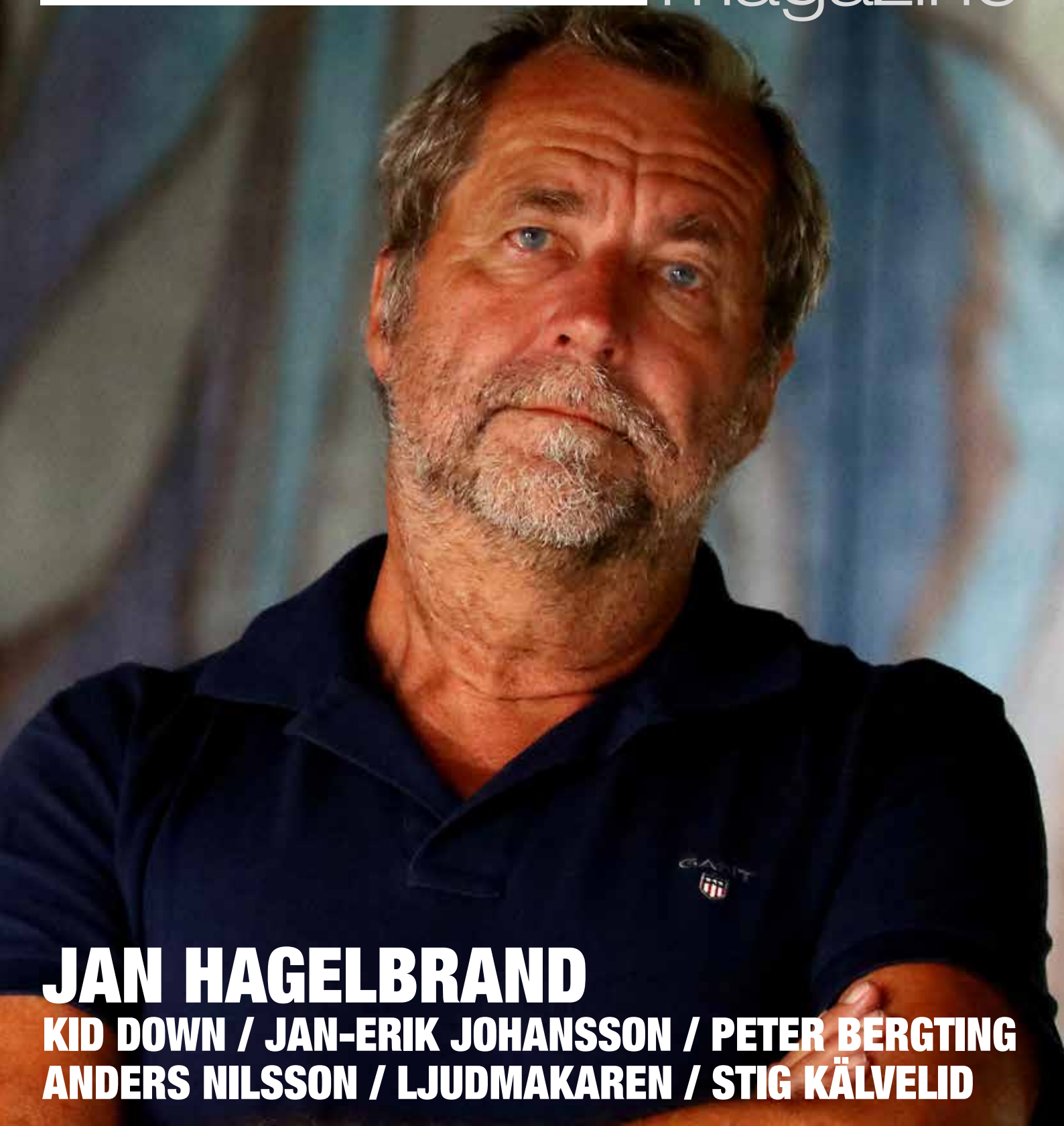

baretta

magazine

NUMMER 9 • AUGUSTI 2020

JAN HAGELBRAND

**KID DOWN / JAN-ERIK JOHANSSON / PETER BERGTING
ANDERS NILSSON / LJUDMAKAREN / STIG KÄLVELID**

Och världen den är fortfarande annorlunda än den varit tidigare. Vi har vant oss vid att hålla avstånd, att respektera besöksförbud till våra äldre släktingar – och framför allt, vi väntar på att allt konstigt ska vända och bli som vanligt igen.

Jag jobbar med sociala medier. Det innebär att man kollar av lite hur trenderna är. Vad det är som är inne och vad är det för vindar som blåser. En av mina iakttagelser är faktiskt att vi inte är redo att skämta om detta virus än. Förutom någon lite rolig bild med Nalle Puh och Nasse, så är situationen lite för känslig fortfarande.

Man kan tycka en hel del om att "sila mygg och svälja kameler" i detta läge. Gekås i Ullared kan släppa in tusentals kunder under en dag, men om en artist slår an ett A-moll så får vi bara vara 50 stycken. Märkligt. Å andra sidan är ju detta en helt ny situation för oss, och regelverken ligger väl inte klara än. Lite policys för allas klarhet önskas. Bra och klar information minskar risken för otydliga tolkningar betydligt. Det minskar också risken för egna hemmatolkningar. Eller?

I detta nummer har vi ett reportage om Ljudmakaren i Säffle, som har varit hårt drabbade av inställda gig. Detta Säffleföretag har gått en hård match, men kämpar på. Läs om dessa i vårt nionde nummer. Du får även stifta bekantskap med Jan-Erik, en riktigt duktig fotograf som vurmär för det mörka. Du får tips om smultronställen i Dalsland, kanske lite sent på året – men spara tipsen till nästa år. Och så har vi ju förstås Terjes fantastiska drönarbilder att njuta av.

Detta och mycket mer kan du läsa om i vårt magasin!

Maria Olsen
Ansvarig utgivare

Omslagsbild: Jan Hagelbrand, niofaldig svensk mästare i löpning.

Foto: Tony Berg

Ansvarig utgivare

Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig

Maria Olsen

Redaktör

Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout

Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Maria Olsen

Har fotografin som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt.

Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografkurs på Mitt-universitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!

Instagram: **mariaoslick**

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.

Instagram: **grappa59**

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest.

Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.

Instagram: **tonyberg64**

04

18

26

36

50

60

004 Kid Down gick hem hos publiken

Åmålsbandet Kid Down hade några framgångsrika år i början av 2000-talet som bland annat resulterade i en Rockbjörn

018 Jan-Erik Johansson gillar det mörka

Som nybliven pensionär har Jan-Erik Johansson fått mer tid för sin stora hobby – fotograferandet

026 Peter Bergting skapar magi med sina händer

Han började redan i de tidiga tonåren att teckna och måla på uppdrag av rollspelstillverkare. Idag är han en av de stora

036 Anders Nilsson har kameran som ventil

När världen ibland rullar på för fort tar Anders kameran och ger sig ut i naturen för att komma ned på jorden igen

050 Ett år som inget annat för Ljudmakaren

Stefan Feger som driver Ljudmakaren i Säfteå har kämpat på trots att hela hans bransch kraschat, nu ser han försiktigt framåt

058 Närmare än du tror – Stig Kälvelid

Stig berättar om en tuff uppväxt om mobbing och det hemska att förlora nära och kära, men att ändå orka fortsätta

060 Jan Hagelbrand – unik i svensk löpning

Jan Hagelbrand tillhörde under många år den svenska löpareliten och har ett antal SM-guld hemma i hyllan

072 Dalsland – en pärla att upptäcka i dessa tider

Baretta tog en tur runt vårt landskap och tipsar om flera roliga och spännande besöksmål som vi hemmablinda lätt missar

098 Olorose Sherry i limiterad upplaga

Något Sweden Rock Festival eller några festivaler överhuvudtaget blev det inte i år, men Sweden Rock kommer med en tröstwhisky

100 BeAs Kök – Kräfftsteds

BeA har fixat kräftar med en lite extra twist och smak av den amerikanska södern, det vattnas verkligen i munnen

102 Drönbilden – Terje Olsen

I detta nummer har Terje kört ut sin drönbild vid Vänerkusten söder om Åmål och skapat svensk sommarmagi

106 Skivrecensioner

Libby Rae Watson & Bert Deivert, Blues Pills, Taylor Swift, The Georgia Thunderbolts och många fler recenserar

110 Musikarkivet

Åtta bilder på artister där ett par av bilderna faktiskt är från denna sommar tagna i Arvika och Västra Åmtervik

115 Vad har du på skivtallriken?

Mikaela Hammarström och Reine Dahlberg avslöjar vad de lyssnar på och vilka skivor som tillhör favoriterna

118 Sportarkivet

En handfull bilder från vårt arkiv av sportbilder. Handboll, fotboll segling och innebandy blir det i detta nummer

Kid Down

Reemer..

Foto: Tony Berg

Endor.

Foto: Tony Berg

Kid Down

Kid Down från Åmål hade en stor skara beundrare runt om i landet i början av 2000-talet. Idag kan medlemmarna se tillbaka på tre album, en Rockbjörn, en Grammis samt en handfull priser till. Inte dåligt för ett band som bestod av fyra unga musiker med känsla för bra låtar och med en bra liveshow.

Embryot till Kid Down föddes i Musikhuset i Åmål runt millennieskiftet. David Bergström, Kristoffer Ljung, Eric Höjdén, Jens Anundsson, Bobby Svanér de la Cruz och Fredrik Möller spelade tillsammans på musikhuset. De kallade bandet Reemer och repertoaren bestod mestadels av pop. Sättningen höll i något år men sedan tröttnade medlemmarna och lade ned projektet.

David och Eric skrev en låt tillsammans och bestämde sig för att spela in den. De frågade Kristoffer och Jens om de ville vara med och spela in låten. De kände att det fanns något att jobba vidare och bildade ett nytt band bestående av Eric Höjdén på gitarr och sång, David Bergström, trummor. Kristoffer Ljung, bas och sång samt Jens Anundsson, gitarr.

Med det nya bandet hade de lämnat popmusiken och börjat spela emocore under namnet Endor.

Namnet valde de efter ett förslag från Star Wars-fantasten David Bergström. Endor är namnet på Ewokernas planet i Star Wars.

Under tiden de hade spelat ihop i Reemer hade de bokat tid i Human Studios i Åmål. Av förklarliga själ blev det ingenting av den inspelningen med så Endor tog över tiden istället. Demon var klar i februari 2002 och skickades sedan runt till en rad olika skivbolag med en förhoppning av att det skulle ge något napp.

I början tog killarna varje chans som fanns att få spela inför publik, de var med på både Lusserocken och Maratonrocken på Huset i Åmål. De ställde upp även upp i Musik Direkt och kom ganska långt.

Efter att ha kallat sig Endor i lite drygt ett år tvingades de byta namn. Det fanns nämligen ett band i USA med samma namn. Det nya namnet blev Kid Down, och återigen var det David Bergström

som låg bakom namnet. Kid Down kom från ett av David Bergströms gamla sidoprojekt "A kid called Down".

Det första de gjorde som Kid Down var att åka till Wrong Side Studios i Göteborg och spela in demon "We'll make it away". Producenten Peter Falk svarade också för inspelning och mixning. Resultatet blev poppigare och mer kommersiellt än killarna hade räknat med. Det rockigare soundet som man förknippade med Kid Down i början fick stå tillbaka på skiva, men live var det fortfarande fullt ös med en härlig kombination av pop, rock och punk.

De var nöjda med resultatet av inspelningarna, men själva inspelningsveckan var ingen höjdare.

– Det är sant, studion låg i ett ganska nedgången område och påminde mer om en knarkarkvart än en studio. Dessutom var vi magsjuka och turades om med att springa iväg och spy mellan inspelningarna, säger David Bergström och ler.

I början snurrade det ganska snabbt för killarna. De hyllades än här än där och spåddes en lysande framtid av recensenter och förståsigpåare. De var ändå vakna nog att inse att det sällan leder direkt till ett skivkontrakt. Så de koncentrerade sig istället på att få ut demon till arrangörer och recensenter i första hand.

Bandets plan fungerade relativt bra och de började få en del spelningar, bland annat vid Sun City-festivalen i Karlstad. De första åren kallade de sin musik för emocore, men i samband med demon "We'll Make It Away" slutade de själva kalla sin musik för emo. Bandets sound hade utvecklats och var betydligt bredare än vad som normalt rymdes inom emorocken. Kid Down mixade allt från pop och rock till punk och hardcore-metal.

Hösten 2003 arrangerade den nystartade föreningen Rockin' Åmål minifestivalen Rockparty på Hamncompagniet i Åmål. Festivalgeneral var deras kompis Bobby Svanér de la Cruz som också bokade bandet. Toppnamn på den första upplagan var banden Freak Kitchen och Transport League.

2004 var de återigen med på Rockin' Åmål som då hade växt till en festival och bytt plats till hamn-terminalen. Förutom Kid Down spelade även Soulcollector, Sound Of Experiment, Morgan Ågren, Masion Blanche, The Generals, Agnes, Mindfall, Mimikry, Logh och Roach.

Samma höst fortsatte Kid Down spela mycket och fick även ett kontrakt med skivbolaget Atenzia som i sin tur också fixade ett bokningsbolag åt bandet.

De spelade in en singel och trodde kanske att det skulle bli release under hösten, men det dröjde fram till början av 2006 innan epn "Deadkidsongs" släpptes.

Även om medlemmarna i Kid Down själva inte ville kalla sin musik för emo så var det ändå så de flesta såg bandet. Epn resulterade i en del spelningar runt om i Sverige, men det stora publiken för genren fanns i Europa och USA.

Kid Down fick chansen att vara med på ett

Foto: Emma Svensson

samlingsalbum som skickades till radiostationer, arrangörer, media och skivbolag i USA. Låten de valde var "Reality through a telescope" som också fick en del radiotid i USA.

– Vårt skivbolag sade till oss att vi skulle vara beredda på att åka till USA på kort varsel om det skulle börja hända saker. Då började man drömma lite, säger David Bergström.

Samtidigt som de fortsatte att spela runt om i Sverige var de ofta i replokalen och jobbade med nytt material till debutalbumet "...And The Noble Art Of Irony". I samband med debutalbumet hade Kid Down också bytt skivbolag till Burning Heart.

– Det var det bolag vi växte upp med. Det fanns ingen dålig musik på det bolaget. I alla fall inte när det gällde den typ av skatepunk som dök upp 1994-95, säger David Bergström.

Även om bandet spelade mer poppig punk så var släktskapet med skate- och collegepunk tydligt.

Albumet släpptes i början av 2007 och då började det hända saker. Albumet fick genomgående bra recensioner, inte minst i Tyskland.

– Men Borås Tidning tyckte vi sög. Det var en sågning jäms med fotknölnarna, den recensenten hatade oss verkligen. Den sågningen ramades in och hängde länge på väggen i replokalen, skrattar David Bergström.

Musiken och texterna var som albumets titel

anspelar lätt ironiska, och gjorda med glimten i ögat.

– Varför skriva mörka och negativa låtar när man inte är deprimerad, fortsätter David, en tanke som fler artister kanske borde ta till sig.

Några månader efter albumsläppet var det också dags för bandets första internationella turné. Kid Down gav konserter i Danmark, Tyskland, Österrike och Holland.

I den vevan var det också krafter som jobbade för att killarna skulle flytta till Stockholm eller Göteborg för att vara närmare platserna där allt hände, men det var inget som de fyra egentligen funderade på.

– Vi insåg att vi inte skulle bli rika på musiken och visste att vi bodde billigare i Åmål, säger David. Saken var den att eftersom vi ändå var ute och reste så mycket så träffade vi folk i branschen ändå och det var samtidigt ganska skönt att kunna landa hemma i Åmål när vi var lediga.

När singlarna släpptes valde skivbolaget olika strategier för Sverige och resten av Europa. I Sverige släpptes låten "Cut/Paste" som första singel. En lite rockigare låt än "Pretty teeth" som var förstasingel i resten av Europa. Personligen funderade jag på varför de inte använde "A Kid Called Down" som första singel. Det var onekligen en låt med en riktig hitpotential.

Det fanns ett knippe riktigt bra låtar på albumet.

Foto: Jesper Frisk

"Pretty Teeth" var också den låt från albumet som det gjordes en video på, vilket var ytterligare en milstolpe för bandet. Videon spelades in i Europa-films studios i Stockholm med David Giese som regissör.

– Det var bland det roligaste vi gjort. Videon blev rätt ok men för att citera en kompis. "det var den sämsta skådespelarinsats som gjorts sedan Ben Afflecks insats i "Pearl Harbour", säger David Bergström och ler.

Ett år senare, i början av 2008 var Kid Down fick bandet stor uppmärksamhet i samband med Rockbjörnsens då nyinstiftade Myspace-pris. Bandet var med bland finalisterna och inför de sista dagarna ledde Kid Down överlägset. Bandet hade över en halv miljon röster och närmaste konkurrent låg runt 60 000 röster efter.

De andra banden var redan då hopplöst akterseglade. Det hände inte särskilt mycket det sista dygnet utan Kid Down tog hem segern och fick därmed mottaga en Rockbjörn, mycket större utmärkelser än så blir det inte inom musiken i Sverige vid sidan av en grammis eller Polar-priset. Till slut fick de över 1 200 000 röster vilket innebar att mer än hälften av alla som rötat hade Kid Down som favoriter – imponerande!

Torsdagen den 24 januari 2008 var bandet på Hovet i Stockholm för att ta emot sin Rockbjörn och spela live inför hela den svenska artisteliten.

– Det var stort och något man alltid kommer att komma ihåg, säger David.

Efter prisutdelningen fick de ta emot gratulationer från artister som The Ark, Sahara Hotnights och Måns Zelmerlöw... och Torgny Melins, som också fanns med vid samma gala.

Efter Rockbjörnen blev det ytterligare utmärkelser under 2008 för Kid Down. Hemma i Åmål fick bandet ta emot Åmåls kommuns Kulturpris i samband med nationaldagsfirandet i Örnäsparken.

– Det var stort för oss. Det kanske låter lite klyschigt men det var ett fint bevis på att vi var uppskattade även hemma i Åmål, säger David.

Kommunens motivering var följande: "För att med energi, musikalisk kreativitet och ödmjukhet skapat sig ett namn för miljoner fans på den internationella rockscenen. Erik, Kristoffer, David och Jens har visat att musikens arena finns både på Myspace och på festivalscenen i Hultsfred, såväl som på Huset i hemstaden Åmål."

Kulturpriset var den andra lokala utmärkelsen bandet fått, före det fick de handlarnas guldmedalj för att de gett Åmål uppmärksamhet runt om i landet. Under sommaren blev det en del spelningar och många timmar i studion med arbetet för sitt andra album. En av sommarens höjdpunkter var spelningen på Hultsfredsfestivalen. Andra festivaler Kid Down spelade på sommaren 2008 var This Is Who We Are, Tivolirock, Fallens Dagar, Ekholmen Etnies Open, Emmabodafestivalen och Augustibuller.

Foto: Martin Wiklund

Senare samma år släppte bandet sitt andra album, "I Want My Girlfriend Rich" som fick ett bra mottagande. I början av 2009 var det dags för nästa utmärkelse för Kid Down. Vid Swedish Metal Awards i slutet av januari fick de motta priset för 2008 års bästa album i kategorin punk/hardcoreband på Sticky Fingers i Göteborg. Bland övriga pristagare vid samma gala fanns bland andra In Flames och Metallica, inget dåligt sällskap.

Några veckor senare spelade killarna på klassiska Debaser i Stockholm tillsammans med det amerikanska bandet Metro Station. återstoden av 2009 blev lugnare och bandet började arbeta med låtar till sitt tredje album. De hann förvisso med en sväng i Europa på våren och några festivalspelningar, bland annat på Stagedive Day Out-festivalen i Nykvarn med Andrew W.K., Millencolin och Dead By April.

2010 släppte Kid Down sitt tredje album, "Murphy's Law" på digitala medier. Det hände dock inte så mycket efter den releasen samtidigt som killarna började tröttna lite lätt.

Ändå bestämde de sig för att spela in en ny singel för att känna om det fortfarande var roligt att hålla på. Resultatet blev "Oh! You're Such A Rebel" som också släpptes digitalt.

– Visst var det fortfarande roligt, men det blev svårare att hålla ihop bandet då en av oss hamnade i Oslo, en annan i Karlstad samtidigt som några av oss blev föräldrar. Så det rann så småningom ut i sanden, men vi har aldrig sagt, varken i gruppen eller utåt att vi lagt ned bandet. Det är vilande så man vet aldrig, avslutar David Bergström med glimten i ögat.

Tony Berg

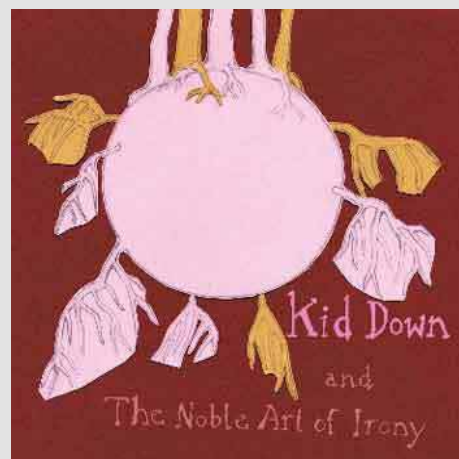
Kid Down diskografi

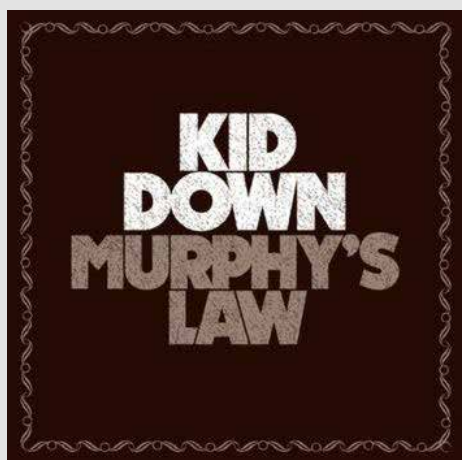
We'll Make It Away, ep 2003

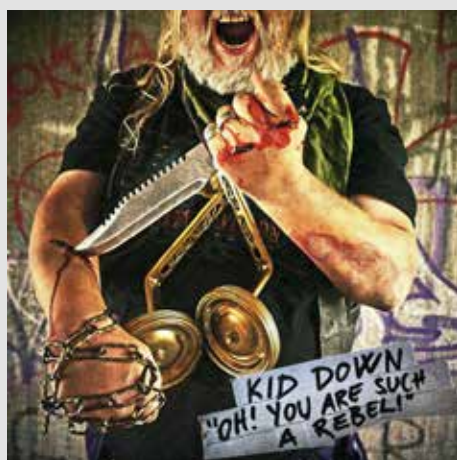
Deadkidsongs, ep 2005

And The Noble Art Of Irony, album 2007

Murphy's Law, album 2010

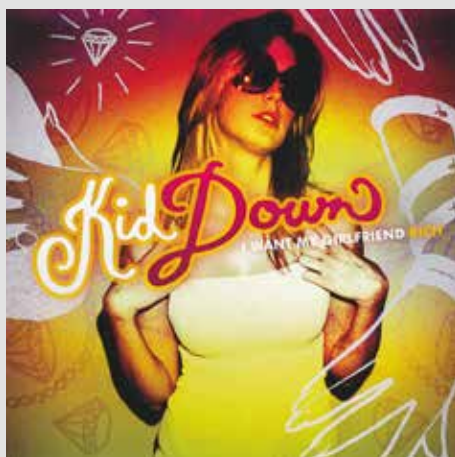

Oh, You're Such A Rebel, singel 2012

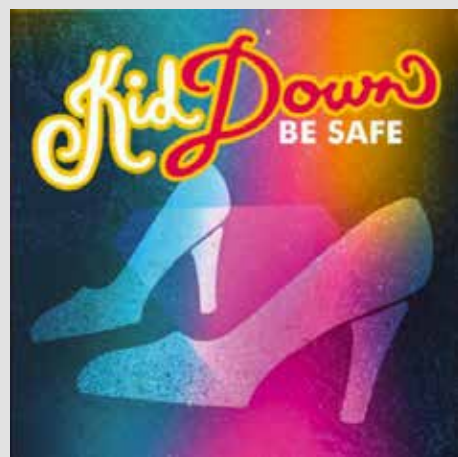

Red Lights, singel 2008

I Want My Girlfriend Rich, album 2009

Be Safe, singel 2009

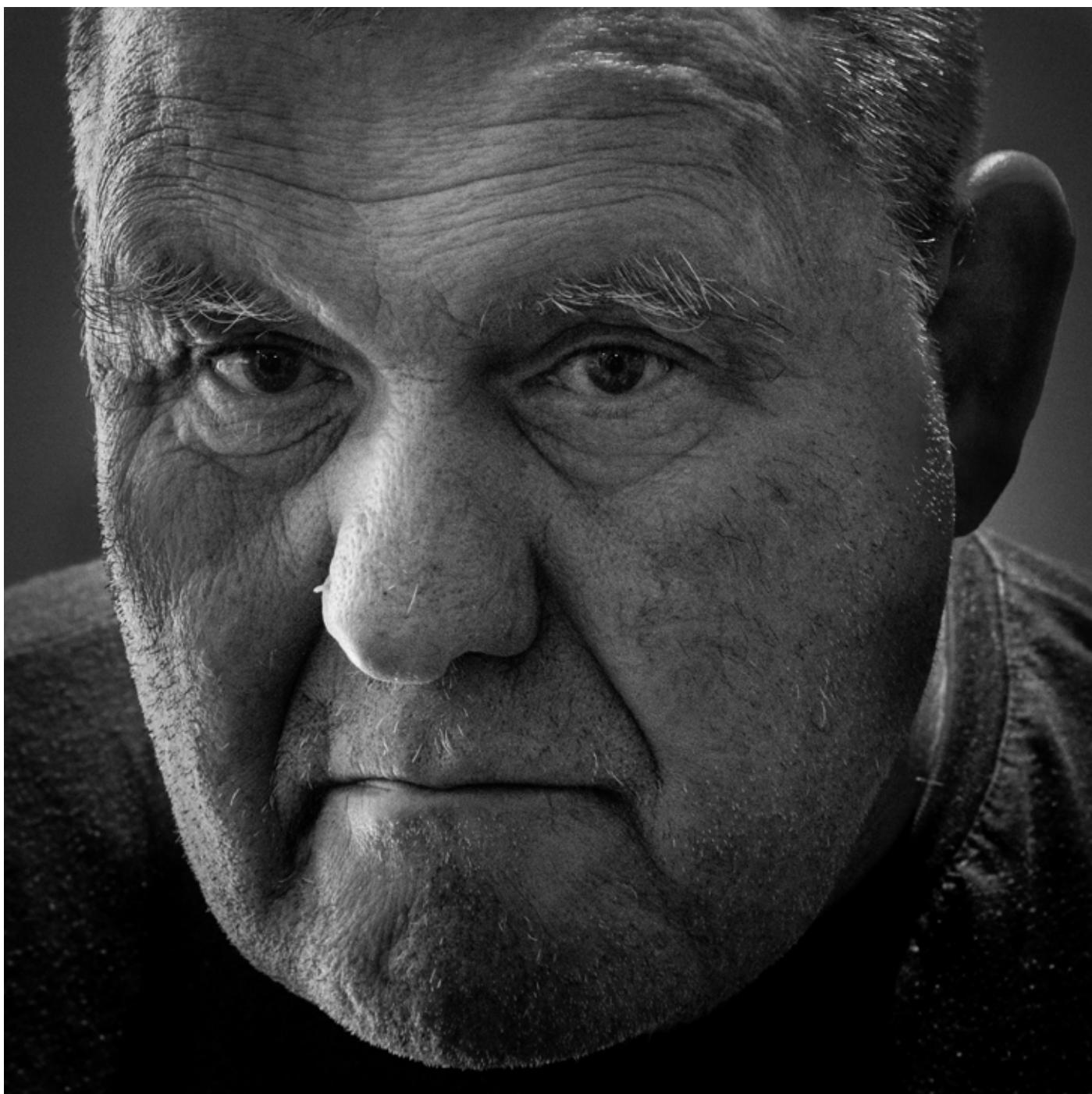

JAN-ERIK

tar de mörka bilderna till en helt ny nivå

Jag är fascinerad av människor, vad det är som gör att man hamnat där man är idag. Hur det kom sig att en person började jobba i det yrket den har nu till exempel. Jan-Erik Johansson har jag träffat några gånger i mitt liv, främst på det privata planet – då vi firat en del större helger tillsammans. Nu är det din tur att lära känna Jan-Erik lite närmare.

Jan-Erik Johansson är en person som gör mig nyfiken. I juni 2019 fick jag så äntligen chansen att lära känna honom lite extra, då vi anmälde oss till samma kurs för den otroligt duktiga fotografen Anna Clarén. En hel vecka fick jag njuta av Jan-Eriks sällskap. En gemytlig herre som inte inser hur mycket trivsel han tillför till grupperna han vistas i.

Många var skratten runt borden när berättelserna om Åsensbruk flödade.

Nu får ni chansen att lära känna honom också – passa på att njuta av både honom och hans bilder.

Berätta för oss, vem är Jan-Erik Johansson?

– Jag är född och uppvuxen i Åsensbruk. När jag var 18 år började jag jobba på pappersbruket. Vid 24 års ålder flyttade jag till Umeå och började studera språkvetenskap, fonetik och gick kulturarbetarlinjen. Efter fem års

studier i Umeå flyttade jag till Stockholm. Där fick jag jobb på Arena teaterbåten innan jag började på Franstorps verkstäder i Sundbyberg 1988. Franstorps verkstäder är en daglig verksamhet inom LSS. Där blev jag kvar och jobbade som handledare fram till maj 2020. Då gick jag i pension och flyttade då från Skokloster "hem" till Åmål.

Hur började ditt intresse för fotografi?

– Jag hittade några negativ bland mina föräldrars osorterade foton. Bilder som jag måste ha tagit i Grebbestad när jag var runt femton år. Minns svagt en plastig brun kamera. Det var nog där mitt intresse för foto började.

När jag var i tjugårsåldern köpte jag sedan en Minolta och två objektiv, 50 mm och ett 135 mm. Vi var några kompisar som fick låna en lokal där vi inredde ett mörkrum. Där höll vi faktiskt

på några år innan intresset svalnade. Jag fotade sedan en hel del dia under ytterligare några år.

I mitt arbete på Franstorps verkstäder har jag dessutom fotat en hel del genom åren. Dels för att dokumentera vårt arbete och dels för att få bilder till den lättlästa tidningen "Om Dej Och Mej", som vi i den grupp jag handledde arbetade med.

Tanken på att ta upp fotandet igen

började gro någon gång 2016. Jag lånade hem en kamera från jobbet. Köpte sedan några objektiv. Sedan var det klippt och snart köpte jag mig en egen kamera. Annars är det musik som har varit och är mitt stora intresse. Jag läser också en hel del.

Har du haft några utställningar, så att några fler än Baretts läsare får njuta av dina foton?

– Jag hade med två bilder på

Foton: Jan-Erik Johansson

utställningen "Dalsländska ögonblick" på Dalsland Center 2017. I framtiden skulle jag gärna vilja ställa ut mina bilder i något sammanhang.

Vad har du för utrustning?

– Jag började fotografera med en Canon 760D. Till den har jag ett 24-70 och ett 70-200, plus några fasta objektiv. Jag har dessutom köpt några gamla objektiv med M42-fattning som jag leker med ibland. Jag använder en

Canon RP och en Canon M50. Till bägge dessa har jag adaptrar så att jag kan använda mina gamla objektiv.

Analoga kameror är intressant. Jag har fått och köpt flera analoga kameror. En av dessa är ett Mamiya 6 som jag hoppas skall användas lite flitigare nu när jag är pensionär.

Vad finns det nerpackat i din foto-ryggsäck?

– Ja du, där finns det oftast alldeles

för mycket. Jag försöker lära mig att inte ta med mig allt när jag skall ut och fotografera. Extra batterier, minneskort och putsdukar är däremot bra att ha med.

Vilket bildbehandlingsprogram använder du?

– Jag behandlar mina bilder först och främst i Lightroom, men försöker lära mig Photoshop.

Vad är dina favoritmotiv?

– Åh, det är människor. Att fånga människan både i gatumiljö och att få ta rena porträttfoton.

Har du några tips till nybörjaren?

– Jag tycker absolut att man ska gå en fotokurs och lära sig grunderna. Själv hade jag fördelen att bo i Stockholms-trakten, vilket gjorde att jag kunde gå flera kurser på Fotografiska museet. Där fick jag lära mig grunderna inom fotografi, hur kameran fungerar rent

tekniskt. Sedan gick jag en kurs som fokuserade på själva bilden.

Har du några framtidsplaner inom foto-grafin, nu när du har fått lite extra fritid?

– Bara jag etablerat mig här i Åmål och kommit på plats, så vill jag fortsätta mitt projekt "mörka bilder". Det är ett projekt som än så länge spretar åt alla håll. Jag tror nog att det projektet kommer att landa så småningom. Jag vill också lufta

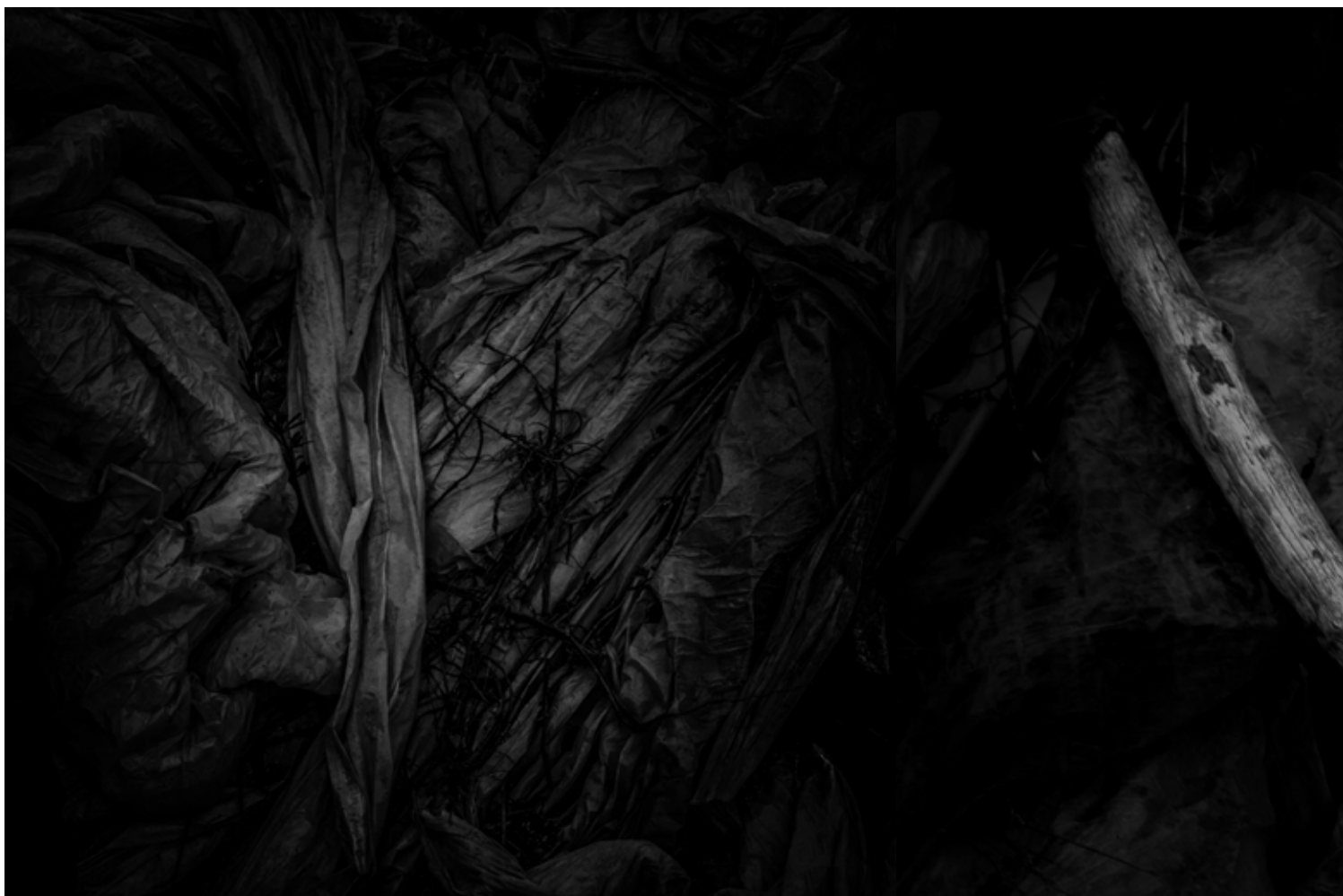
mina analoga kameror lite mera.

Vad är ditt bästa fotominne?

– Det är utan tvekan workshopen "Visuell gestaltning" med Anna Clarén, på Biskops Arnö sommaren 2019. En vecka full av kunskap, intryck, spännande och kunniga kurskamrater och inte minst Anna Clarén själv, en fantastisk fotograf, pedagog och människa.

Vad är ditt värsta fotominne?

Foton: Jan-Erik Johansson

– Där finns det lyckligtvis inga större katastrofer. Det är mest de vanliga misstagen, till exempel att man glömt att kolla att batterierna är laddade och att minneskortet är med. Ibland har jag gått ut med fel objektiv på kameran och ibland fotograferat en hel dag med alldeles för högt ISO. Ja, helt enkelt alla nybörjarfel man kan tänka sig. Det händer allt som oftast fortfarande, dessvärre.

Har du någon drömfotografering?

– Oj, det finns många. En drömfotografering är att få tillgång till ett gammalt hus eller industrilokal med stora fönster och högt i tak. Skulle man dessutom få tag i någon person med stort tålamod att fotografera i den miljön skulle jag bli väldigt glad.

Har du något fotoställe som ligger på din bucket-list?

– Jag har nog inga direkta dröm-

ställen. Men om jag skulle få önska lite skulle jag gärna återvända till Vildmarksvägen och Abisko. Där fanns det både storslagen natur och motiv för makroobjektivet. Sedan skulle jag nog vilja testa gatufotografering i en hyfsat stor stad också. Det vore faktiskt väldigt kul!

Har du någon favoritfotograf?

– Den var lätt. Det är Anna Clarén. Jag såg några av hennes bilder på

fotografiska i Stockholm när jag gick en nybörjarkurs där för några år sedan. Hennes bilder hade jag inte sett tidigare och de gjorde väldigt starkt intryck på mig. Skira, vackra bilder med en underton av oro.

Jag är övertygad om att Jan-Erik kommer att nå målet med sina mörka bilder. Ni får ett smakprov på några av bilderna i denna artikel.

Maria Olsen

Fakta Jan-Erik Johansson

Ålder: 64

Hem: Åsensbruk 25 år, Umeå 5 år, Stockholm 13 år, Skokloster 22 år, nu nyinflyttad i Åmål.

Favoritartist: Det varierar, just nu lyssnar jag mycket på John Moreland.

Favoritöl: Poppels Russian Imperial Stout.

Nämn något inte många vet om dig? Jag har nog inga stora hemligheter eller dolda talanger. Men mina högrevsburgare, med ölbräserad och karamelliserad lök, imponerar på mig och andra.

Favoritbektiv: Tamron 90mm f/2,8.

Bucketlist: Finns mycket. Men en resa till Island

och/eller Färöarna, sommarkursen "Fotografiskt hantverk – mörkrumsarbete och analogt fotografi" på Biskops Arnös folkhögskola, och utforska Åmåls utmarker är några.

PETER BERGTING

BILDKONSTNÄR MED MAGISK KÄNSLA

Bilderna på detta uppslag är delar av ursprunget till nya boken "Kråkorna"

Illustrationer: Peter Bergting

ÅMÅLSBÖRDIGE PETER BERGTING ÄR IDAG EN INTERNATIONELLT KÄND SERIE-TECKNARE, MEN HAN KAN OCKSÅ SKRIVA ILLUSTRATÖR, FÖRFATTARE, KOMPOSITÖR, LÄRARE, FILMSKAPARE OCH MYCKET MER PÅ SITT CV.

Med facit i hand är det kanske ingen stor överraskning att Peter Bergting skulle välja en konstnärlig bana.

– Jag ville bli musiker. Tillsammans med Joakim Ståhl, Håkan Engborg, Christoffer Elgh, Jonas Tholin och Jens Holst startade vi ett band som fick namnet Rubberband, säger Peter Bergting.

Tecknandet fanns med hela tiden från det att Peter var liten. Morfar, Erik Tungström, var lokförare som flyttade från Dalarna till Åmål och vid sidan av sitt dagjobb var han även konstnär. Färdigheterna gick vidare till Peters pappa Lars Bergting som också var konstnär.

– Mamma var kartritare så jag hade en

The Monk.

Illustration: Peter Bergting

stadig ström av begagnade pennor jag kunde måla och teckna med. Ofta användes baksidan av tapeter som underlag för teckningarna eftersom det var billigt att komma över.

Men det var ju musiker han skulle bli. Rubberband hade sin premiärspelning i aulan på Norrtullskolan. De spelade högt och en del av publiken tyckte kanske det var väl högt, för hälften av åhörarna hann lämna aulan innan bandet spelat färdigt.

– Även om ambitionerna med musiken fanns där så var jag alltid bättre på att teckna, och jag lade mycket tid på det. När mina kompisar var ute och festade satt jag hemma och tecknade.

Nu var det inte bara musik och tecknande som gällde. Peter hade också ett stort intresse för film vilket ledde till att han läste filmvetenskap i Karlstad och även var iblandad i försöken att starta lokal-tv i Åmål i början av 1990-talet.

Genom Videoverkstan hann det bli några korta filmer i form av "Jim Beam", "Vid sidan av den smala vägen" och "olåt" innan projektet lades ned.

Musiken var fortfarande ett sidospår då han under namnet Rocknullers gav ut musikvideon "Bitch-boogie" tillsammans med Henrik Johansson och Reine Dahlberg. När det skedde hade emellertid tecknandet redan blivit en inkomstkälla för Peter.

Redan på 1980-talet hade han stadiga kunder i USA som köpte hans bilder, många av kunderna finns kvar än idag.

– Jag var intresserad av rollspel på den tiden och jag

The Fellowship of the Ring.

Illustration: Peter Bergting

ville bevisa att jag var bättre på att teckna än de som oftast bidrog med illustrationer till rollspelen. Jag var inte bättre, men jag ansåg det då.

Peter bombarderade bolagen som stod bakom rollspelen med teckningar men fick inga uppdrag. Svaret som kom tillbaka var ofta att det han skickat in inte dög. Men Peter fortsatte att skicka in mängder av teckningar.

– Men till slut gav de upp och gav mig ett uppdrag. Jag fick illustrera en hel bok.

Bland kunderna återfanns på den tiden företag som Target Games, FASA Corporation, Paizo Publishing och White Wolf med flera.

Därmed var stenen i rullning och efter ett tag fick han även kunder från USA.

– Sedan i mitten av tonåren har jag hela tiden jobbat mot deadlines, så det är något jag blivit van vid. Det har varit lite lugnare i år med tanke på Corona, men jag har ändå fortsatt att arbeta.

Med tanke på att Peter Bergting idag är ett etablerat namn i Sverige och internationellt så är det inte ovanligt att han får förskott på sitt arbete så att han ska kunna jobba på utan att behöva tänka på att samtidigt jaga inkomster.

– Det är rätt vanligt att det är så men jag föredrar nog egentligen att få betalt när jobbet är klart och levererat.

För något år sedan fick han ett treårigt arbetsstipendium, så just nu finns tryggheten där men det är ändå deadlines som ska hållas.

Dark North 4.

Illustration: Peter Bergting

I början av 2000-talet fick han chansen att arbeta med en av sina stora idoler, Mike Mignola som bland annat skapat Hellboy. Resultatet var kanske inte riktigt vad Mignola tänkt sig så kommentaren till Peter Bergting blev: "Låt dem som kan rita serier göra det".

– Det var tufft att få höra från en förebild, men samtidigt var det bra. Jag bestämde mig för att bevisa att han hade fel. Det var så min egen serie "The Portent" kom till. Den boken hade jag nog inte gjort om inte Mignola hade sågat mina teckningar.

"The Portent" är också det som egentligen startade Peter Bergting internationella karriär på allvar. Efter det har jobben droppat in i en strid ström.

Peter jobbade hårt på att få komma in hos Dark Horse Comics.

– Jag ville göra "Domovoi" och det ledde till andra boken med "The Portent"

Idag är det en imponerande meritlista Peter Bergting kan prestera. Han var med och startade reklambyrån Houdini, han har jobbat för byråer som Perfect Fools, Furniture och More Business

Draug.

Illustration: Peter Bergting

Media och gjort jobb åt företag som Coca-Cola, Arla, Sida och Coop med flera. Peter har även jobbat som föreläsare i Photoshop och grafisk design vid Karlstads Universitet.

När det gäller utgivna böcker där Peter varit inblandad på ett eller annat sätt är det en diger lista. Han har medverkat i långt över 500 böcker. Han stor också som författare eller medförfattare till fler än 50 böcker inklusive 20 grafiska romaner. Bara hittills i år är han aktuell med fem böcker. Han verk finns publicerade i USA, Sverige, Norge, Spanien, Finland, Frankrike, Tyskland, Danmark och Italien, men det handlar inte bara om böcker. Det är illustrationer till spel, magasin, skivomslag och serietidningar.

Peter har presenterats i Spectrums book of fantastic art, en bok som bara har med det bästa inom fantasy- och science fiction-konst från hela världen.

Han medverkade också i över 40 nummer i följd av Dungeon Magazine, han har levererat bilder till Vampire, Mage och Varulv, Iron Crown Enterprises, Steve Jackson Games, Mutant Chronicles och många fler.

Han har jobbat med Alexander Irvine, Jens Lapidus, Richard Morgan, Clive Barker och Joe R. Lansdale.

Peter Bergting har också gjort flera framgångsrika grafiska romaner med Mike Mignola och Christopher Golden i serien Baltimore som resulterade i serie-romanerna "The Witch of Harju", "The Cult of the Red King", "Empty Graves", "The Red Kingdom". Dessutom har han skapat "The Conjurors" med Joe Golem. Samtliga är publicerade av Dark Horse Comics.

Dalsland.

Illustration: Peter Bergting

– Det var nog "The Portent 2" för Dark Horse som gjorde att jag fick chansen att jobba med Mike Mignola och Christopher Golden. Det är otroligt stort för mig. Lite som att få hoppa in istället för Keith Richards på en turné med The Rolling Stones.

Peter har också försett många barn- och fantasiböcker med omslag och bilder. Från J.K. Rowling och J.R.R. Tolkien till Astrid Lindgren och Frank Frazetta.

I år är Peter Bergting aktuell med böckerna "Skräck", "Jordens hjältar: Megazträlen", "Jordens hjältar: Robotvalparna", "Drakar", "We'll soon be home again" samt "Kråkorna". Den sistnämnda boken är en skräckberättelse löst baserad på utställningen Peter Bergting hade i Åmåls konsthall 2018. Det handlar om att växa upp i en småstad och sedan återvända många år senare till...

– 2020 har varit ett ganska segt år med Corona och uppskjutna projekt, men samtidigt har jag fått chansen att komma ikapp, avslutar Peter Bergting som trots att det varit lugnt har fem aktuella böcker. Inte dåligt jobbat.

Tony Berg

Priser

Dalslands litteraturpris, 2012

Gran Guinigi-priset för bästa novell med Joe R. Lansdale, 2013

Eisner-priset för antologin Popgun 3.

Adamson-statuyett från Svenska Serieakademien, 2015.

ANDERS MILSSON

”När vardagen spinner allt för fort är det fantastiskt skönt att bara lämna allta kameran och kunna ge sig ut i naturen och sänka pulsen, det är den bästa medicinen mot stress jag kan tänka mig”

Vackert så att det nästan gör ont och en fantastisk bild på norrsken.

Foto: Anders Nilsson

Anders Nilsson från Arvika är en man som har många strängar på sin lyra. När jag först kom i kontakt med honom var det genom Åmåls Fotofest. Han ville ställa ut bilder och ansökte, men...

– Jag skrev ett mail till arrangörerna om detta och fick ett ganska spydigt svar, minns Anders. Jag hade ansökt efter deadline och blev upplyst om detta med all önskvärd tydlighet.

Därefter hade han lite synpunkter på öppettiderna på festivalen och tyckte de var för snävt tilltagna vilket gjorde att han och hans fotointresserade vänner från Arvika inte hann ned att se utställningarna under vardagarna då lokalerna stängde redan vid fem.

– Då fick jag svaret att jag var välkommen att engagera mig i fotofesten då skulle jag ha chansen att påverka mer. Så då blev det så, säger Anders Nilsson.

Ljuset, vinklarna och linjerna är det som skapar magi i landskapsbilder.

Foto: Anders Nilsson

Anders Nilsson är själv en fantastisk fotograf och länge var det motorsport och naturbilder som gällde när han fotograferade.

– Men i och med att jag kom med i Åmåls Fotofest organisationsgrupp och lärde känna folket bakom arrangemanget och sedan också blev en del i Tilt Photogroup har fotograferandet breddats. Nu fotar jag även livemusik och gatufoto.

Alla som känner Anders vet att fotograferandet bara är ett av flera stora intressen. Han älskar sina motorcyklar och bilar, ett intresse som delas av familjen. Det blir ofta många sena kvällar i garaget inte sällan skruvande på en brittisk motorcykel eller hjälper till med någon av sonens mopeder. Senaste året har mycket tid lagts på hans gamla Ford Mustang som genomgår en minutiös renovering.

Det är inte lätt att fotografera motorsport, speciellt inte road racing där förarna far förbi som bålgetingar. Rätt vinkel, bländare och slutartid är A och O.

Foto: Anders Nilsson

Till vardags är det skapande i andra former som gäller för Anders. Han jobbar som projektchef och tekniker och har många innovativa lösningar på sin meritlista. Allt från avancerade kaffemaskiner och lastbilsvättar till traversbyten och liknande.

Ett bra exempel var när han för några år sedan gick och köpte sig ett kamerastativ, ett av marknadens allra bästa. Ändå var han inte nöjd med hur det fungerade. Låsningen av kullleden var inte exakt nog. Så han plockade isär stativet och byggde om det som han ville ha det och skapade en ny kulle.

När Anders var liten fanns det alltid kameror i hemmet, men de användes mestadels till att ta semesterbilder samt vid högtider som jul och liknande. Hans första kamera var en gammal Instamatic och pappans Chinon systemkamera.

Rally och Värmland är idag lika självklart som Värmland och Thore Skogman. Bilderna på detta uppslag är samtliga från Svenska Rallyt.

Foto: Anders Nilsson

– Jag minns att jag försökte skapa fina naturbilder, det var inte helt lätt, men ibland blev man belönad med en lyckad bild.

I tioårsåldern någon gång i mitten av 1970-talet fick han chansen att välja foto på fritt valt arbete.

– Då fick vi fotografera med svartvit film, framkalla den och göra papperskopior. Jag kommer ihåg att det var ren lycka att slippa tänka på kostnaden för film och fotopapper.

Efter åren i skolan svalnade intresset för att fotografera fram till att han började åka motorcykel i de norska fjällen. Då kom kameran till pass igen.

– Men jag blandade bra med dåligt. När man åkte motorcykel var det pocketkameran som gällde och jag kände att jag inte fick till den kvalitet jag ville ha på bilderna. Jag kände att jag stod och stampade och kom inte vidare.

Men runt millennieskiftet kom digitalkameran och det gick att experimentera på ett helt nytt sätt, något som snart syntes i bilderna. 2008 införskaffades den första digitala systemkameran, sedan dess har fotograferandet bara eskalerat.

– Bildkvaliteten var enorm jämfört med tidigare. Då kände jag verkligen att fotograferandet lossnade. Jag var ofta inne på Nikonforumet på internet. Det var en fantastisk skola där man fick många tips och vi hade även träffar och kurser.

De olika typerna av fotografering ger energi på olika sätt.

– När jag fotar natur kan jag plocka med mig kameran och bara ge mig ut i naturen och vandra. Det ger mig en otrolig energi och jag känner att lugnet i naturen gör mig gott. Jag behöver det emellanåt.

Att skapa bra naturbilder är inte det lättaste. Det går tusentals bilder på varje lyckad och spännande naturbild. Som fotograf vinner man mycket på att se bilden före man knäpper den. Att inte bara fotografera allt man ser i naturen utan verkligen leta efter förutsättningarna som gör bilden speciell.

– När jag fotograferar motorsport är det en annan kick jag får. Där handlar det om att fånga ögonblicket när det händer något speciellt. Att lyckas med sådana bilder ger en alldeles extra skön tillfredsställelse. På senare år när jag börjat fota livemusik har jag insett att samma sak gäller där.

Anders Nilsson har de senaste åren varit officiell festivalfotograf på Åmåls Bluesfest, något han gillar.

– Musiken, artisterna, publiken, Åmål, jag gillar rubbet. Det är en skön vecka som ger energi. Det finns ändå några områden som Anders tycker är extra svåra att bemästra.

– Att ta abstrakta bilder tycker jag är svårt. Det är i sig ingen konst att ta en abstrakt bild, men att få den spännande och intressant är inte helt lätt. Jag såg nyligen en fotoutställning där jag personligen tyckte merparten av bilderna var i bästa fall mediokra. Oskarpa, konstiga utsnitt, ojämnt exponerade. Ändå får bilderna stor uppmärksamhet och hyllas på sina håll. Det kan jag ibland förbryllas av, säger Anders.

Fotograferandet har också medfört ett brett socialt nätverk. Att träffa människor med samma

Ovan Nikki Hill, sedan i medsols ordning Torbjörn Solberg (T-Bear & The Dukes), Lady A samt John Primer (tidigare medlem i Muddy Waters Band respektive Magic Slim & The Teardrops).

Foto: Anders Nilsson

intresse kan ofta vara kreativt och upplyftande. Anders Nilsson har ett bra bildseende och skapar spännande bilder som både prisats och gett fotouppdrag. Han har deltagit i flera tävlingar och vunnit flera guld, silver, brons och diplom i Värmlandsfoto. Tillsammans med Maria Olsen och Therese Tingberg tog han en topplacering i Kamera och Bilds årslånga fototävling för några år sedan. Han har också varit klubbmästare i Naturfotograferna i Arvika. Med tanke på den fantastiska nivå det är på fotograferna i den klubben så är det en tung merit.

Han har också varit på Imola-banan i Italien och gjort fotoreportage åt tidningen Classic Bike, fotat svenska rallyt på uppdrag av Svenska Triumph-klubbens tidning och även fått bilder publicerade i världens äldsta bluesmagasin Jefferson.

Legandaren Bobby Rush till vänster. Ovan går Breezy Peyton från Reverend Peyton's Big Damn Band lös på sin tvättbräda.

Foto: Ander Nilsson

Ett antal utställningar och en handfull böcker har det också blivit. Med tanke på att han lägger mycket tid på arbetet med renoveringen av sin Mustang just nu har det inte blivit jättemycket fotograferande senaste tiden.

– Men för några veckor sedan hade vi en fotodag med delar av Tilt och sådant ger energi, säger Anders Nilsson.

Just nu finns det inga närliggande fotoprojekt på gång, men han har lite planer på en utställning framöver, men var, när och hur har han inte riktigt bestämt. Under tiden får vi hålla tillgodo med Anders Nilssons bilder i detta nummer av Baretta.

Tony Berg

NÄR ALLT MAN KÄNNER TILL, ALLA RUTINER MAN NORMALT HAR STÄLLS PÅ ÄNDA OCH INGENTING BLIR SOM DET VAR TÄNKT. DÅ GÄLLER DETT ATT HÅLLA HUVUDET KALLT OCH **TÄNKA UTANFÖR BOXEN. NÄR ETT FÖRETAG TAPPAR ALLA SINA ORDINARIE UPPDRAG ÄR DET KANSKE LÄTT ATT KASTA IN HANDDUKEN. MEN **STEFAN FERGER PÅ LJUDMAKAREN** I SÄFFLE BESTÄMDE SIG FÖR **ATT KÄMPA**. DET INNEBÄR ATT VARA VAKEN OCH HITTA ALTERNATIVA UPPDRAG. NU HAR DET BLIVIT LITE LJUDJOBB PÅ SLUTET, MEN ÄN ÄR INTE FARAN ÖVER. MEN DET GÄLLER ATT **VÅGA SE FRAMÅT****

Bobby Svanér de la Cruz var den som från början föreslog att Live vid Vänern. Här blickar han ut över Åmålsviken med alla båtar, flottar och kanoter under finalkvällen vid bryggeriet i Åmål.

Foto: Maria Olsen

Det är många branscher som drabbats hårt av Coronaviruset. Ett av de områden som råkat värst ut är kulturen. 29 mars var det ridå för alla konserter och stora kulturevent. För musiker, ljud- och ljusfirmor har det varit stängt sedan dess. – Ovissheten är kanske det värsta, det verkar inte finnas någon plan, säger Stefan Ferger på Ljudmakaren i Säffle, ett av många företag som sett hela sin bransch försvinna.

Ett vanligt år för Ljudmakaren hade sommaren inneburit ständigt nya jobb och turnéer, i år har det inte varit någonting.

– Då gäller det att vara kreativ för att överleva. Vi har transporterat konst och mängder av andra saker. För några veckor sedan flyttade vi en musikgrossist från Malmö till Mellerud, fortsätter Stefan Ferger.

Ljudmakaren har också jobbat med installationer och andra jobb som normalt inte tillhör företagets verksamhet. Lite kultur har det emellertid blivit. I somras kördes drive in-bio på hamnplan i Åmål och under tre torsdagar juli-augusti arrangerades Live vid Vänern från en scen på bryggeriet där åhörarna samlas ute på Åmålsviken i båtar, flottar och kanoter.

Bakom den satsningen var en idé som

Bobby Svanér de la Cruz snappat om från andra platser.

Första kvällen delades scenen av banden Red Clay och Cressly Hest.

– Det var en typisk uppstartskväll. Lite trevande, men publiken trivdes och det var en skön sommarkväll med bra musik, säger Bobby Svanér de la Cruz.

Första kvällen renderade i ungefär 7 000 kronor i swishade pengar. Den andra torsdagen var det Annather Seaman och Kompisarna från Mellerud respektive Säffle som spelade. Denna kväll swishades det in 12 000 kronor.

Finalen var torsdag 13 augusti när Peter Nilsson inledde och efter en stund fick sällskap av Tomas Odhner, akustisk

Dan Magnusson, Per Skjervik, Jimmy Östlund och Janne Svensson i Pal Ritz & The Piccolos strax före det var dags för finalen på årets upplaga av Live vid Vänern..

Foto: Tony Berg

gitarr och stämsång med låtar av artister som The Eagles, The Beatles och en rad andra band.

Till sist stod så Pal Ritz & The Piccolos på scenen. Bandet inledde med "Modern politik" och rullade sedan på i en dryg timme innan de något svettiga men glada herrarna klev av scenen efter

ett par extranummer. Publiken verkade uppskatta vad som bjöds och swishade totalt 23 000 kronor under kvällen.

– De här kvällarna blev bättre än jag vågat hoppas på i förväg. Kul att det kom så många båtar, fortsätter Bobby.

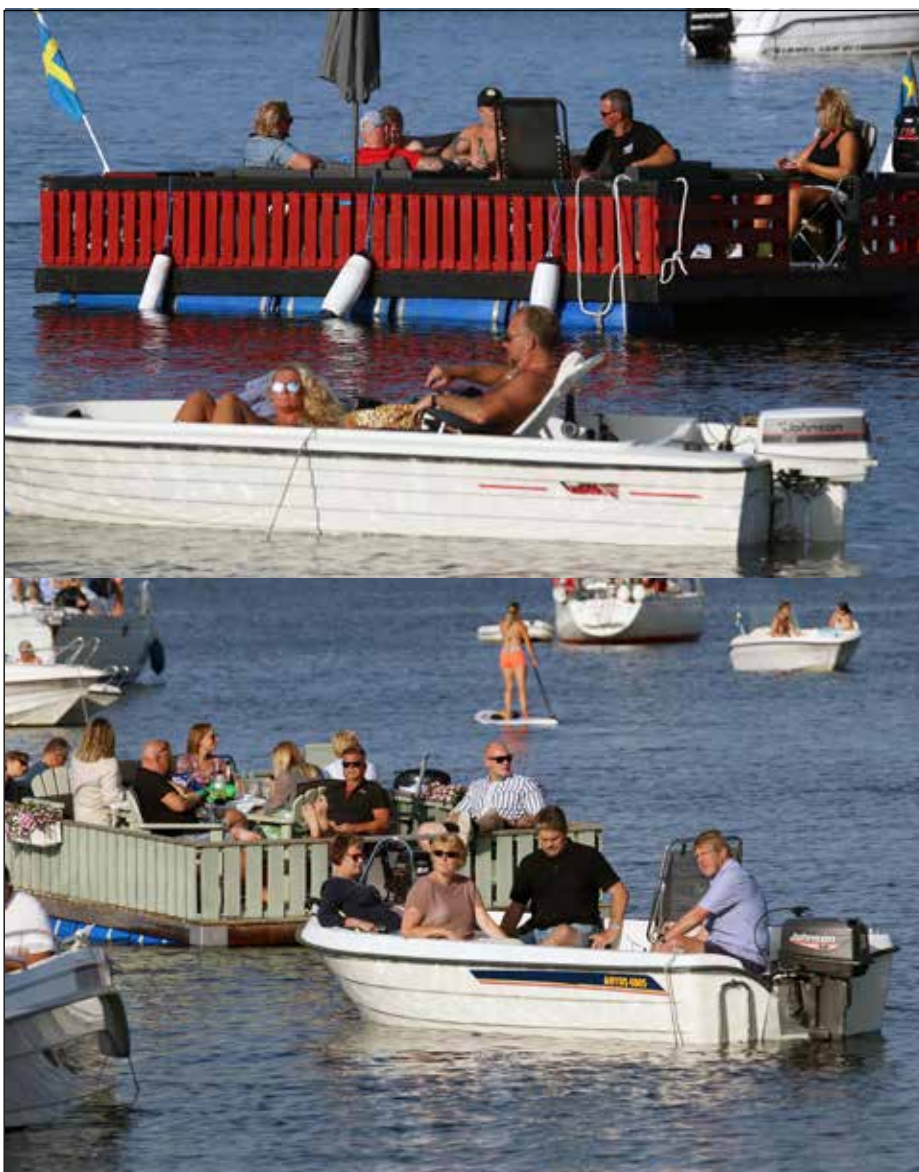
Det förs redan diskussioner om att detta arrangemang ska bli ett åter-

kommande inslag i sommar-Åmål.

Lördag 29 augusti genomfördes ännu ett kulturevent i Åmål. Det var Åmåls Bluesförening som körde Bluesfest 2020 Stream med Göran Svenningssons Roots Riot och Lisa Lystam Family Band. Detta event livesändes via föreningens Facebooksida och Youtube-kanal och

Peter Nilsson (t.v.) inledde sista kvällen vid bryggeriet på egen hand och fick mot slutet av sitt framträdande sällskap av gamla vapendragaren Tomas Odhner. **Foto: Terje Olsen**

Publiken verkade trivas ganska bra ute på Åmålsviken.

Foto: Tony Berg

var även länkad från föreningens hemsida.

– Det har varit roligt att få jobba lite på slutet, men annars har 2020 varit ett riktigt katastrofår. Vi har ju inte varit med om något liknande tidigare så det gäller att tänka utanför boxen, säger Stefan Ferger.

I september kommer Ljudmakaren att köra några kvällar i Sliperiet tillsammans med Sven-Ingvars. Det blir

Det var hög stämning både på scen och ute bland publiken under finalkvällen. Pal Ritz & The Piccolos plockade fram ett gäng låtar där mestadelen var hämtade från bandets album "Kyssar och slag".

Foto: Tony Berg

två shower per kväll fredag och lördag under tre veckor. Visar det sig att intresset blir stort går det att utöka med spelningar på torsdag såväl som söndag.

– Det är ju fortfarande max 50 personer som gäller i publiken så efterfrågan avgör om det några extra

spelningar, fortsätter Stefan Ferger.

Än så länge håller Ljudmakaren sig flytande, men utan omställningsstöd och permitteringar hade det inte varit möjligt. Nu har de visserligen inte fått några pengar från omställningsstödet ännu, men de kämpar på.

– Jag ser framåt med viss tillförsikt

men är samtidigt orolig för framtiden. Jag tror inte vi ska räkna med några lättnader på restriktionerna före nyår. Det man saknar är en handlingsplan som många andra länder har, i Sverige är det bara tyst, vi får ingen information, avslutar Stefan Ferger.

Tony Berg

Det var en bit över 100 båtar och flottor på Åmålsviken utanför bryggeriet torsdag 13 augusti när den sista av tre torsdagar med Live vid Vänern arrangerades. Det blev en perfekt avslutning med skönt sommarväder och god musik.

Foto: Terje Olsen

Vem är människan bakom porträttet?

Närmare än du tror

Stig Kälvelid

– Mina vänner har gått bort

När jag var fyra år så försvann min allra bästa vän. Han var ett gosdjur och var en liten hund som hette Uddevalla. Han var med mig överallt och det var så mycket kärlek som det kan bli mellan ett barn och ett kramdjur. Det var en större kille på gården som tog Uddevalla ifrån mig och kastade upp honom på ett tak som var över ingången till hyreshuset i Nässjö där vi bodde. Jag var helt bedrövad och kunde sedan från köksfönster, se hur han låg där, ensam och alldeles övergiven.

Det gick inte heller att få ner honom från det där jäkla taket. Jag stod ofta där i fönstret och tyckte så synd om Uddevalla som fick ligga där utomhus, alldeles själv på taket. Fick en ny hund lite senare men det var inte riktigt samma sak längre. Hittade den hemma hos mina föräldrar 25 år senare och en del av en äggkartong satt fastsydd på hans huvud. Kanske fungerade det som skydd mot större killar?

När jag föddes fick jag ett konstigt förnamn som inte har varit lätt att dras med. Stig-Uno döptes jag till, taget efter ett sommarbarn som fanns på gården i Vireda, Småland där min mamma växte upp. När jag var fem flyttade vi till Växjö. När jag började i skolan skämdes jag och blev irriterad när lärarna sa mitt namn, ville inte förknippa mig själv med det namnet. Jag var en lovande fotbollsspelare i Växjö BK och spelade i juniorlag, B-lag och A-lag samtidigt. Målet i unga år var att bli proffs. Gjorde många mål i tonåren men det var kluvna känslor att se mitt namn i tidningen efter matcherna. Ville ju att folk skulle se att jag var bra men ändå inte på grund av mitt namn.

I A-laget var det en äldre kille som älskade att mobba mig för mitt namn och alla andra skrattade åt honom när han gjorde narr av mitt namn. Han hade utsett mig till sin hackkyckling. Man är inte stor när ett helt omklädningsrum

med äldre killar skrattar. Konstigt nog så var det ingen i laget som stod upp för mig, inte ens ledarna gjorde det. Jag vågade heller aldrig presentera mig för tjejer under tonåren, var ju rädd att de skulle börja skratta och jag höll mig undan istället.

När jag var 23 så flyttade jag till Göteborg, fick där två nya roliga och nära vänner. Vi umgicks nästan jämt. De blev som en del av min familj och var som mina två bröder. Under en kort period så gick båda tragiskt bort. Lasse hamnade i koma och vaknade aldrig upp igen efter en konstig skidolycka i Alperna. Kommer ihåg när han packade in i skidorna i bilen och sa:

– jag har egentligen inte tid att åka men han levde alltid i stunden. Fredrik tog tyvärr sitt liv. Min pappa gick även

han bort under samma period och det blev en jobbig tid i mitt liv.

Mina förluster av Uddevalla, Lasse och Fredrik har påverkat mig så mycket att jag har haft svårt för att skaffa nya vänner igen. Bara på grund av att jag är rädd för att förlora dem. Fick aldrig säga adjö till någon av dem och det har också påverkat mig. Har insett att jag alltid lämnar utan att säga hej då i alla möjliga sammanhang. Många har säkert tyckt att jag är en ohyfsad och underlig man som betar mig så. Men jag gillar helt enkelt inte att säga adjö.

Träffade min fru Petra under en mediumutbildning i England för ungefär fyra år sedan. Det var faktiskt jag som tog steget, gick stolt fram till henne och presenterade mig. Och tänka sig, Petra bara log när hon såg mig. Har

aldrig berättat om mobbningen för någon förrän nu när jag skriver detta. Träffade mammas sommarbarn Stig-Uno i Göteborg senare livet och han hatade sitt namn lika mycket som mig. Vi heter båda Stig nuförtiden. De sista åren har jag mått bättre än någonsin och ser ljus på livet. Min fru är numera min bästa vän och hon accepterar mig för den jag är. Har nog tittat mer inåt än utåt i mitt liv och har lärt mig massor om mig själv. Vi bär alla på en historia som skapar jobbiga mönster och formar oss till dem vi är. Det tar tid att hela vissa av dem.

Lasse, Fredrik och Pappa hälsar nuförtiden på mig väldigt ofta. Det är en fördel man har som medium. De guidar mig, kommer med råd och hjälper mig genom livet. Uddevalla däremot lyser med sin frånvaro.

Brons i Vänsskapsspelen 1984 (alternativa OS)
Brons i Öppna Amerikanska Mästerskapen 1981
5 SM-guld i 3 000 m hinder, 1978, 1981, 1982, 1984 & 1985
3 SM-guld i 4 km terräng, 1977, 1979 & 1986
2 SM-guld i 12 km terräng, 1986 & 1988
7 SM-silver och 4 SM-brons
Han är den ende svensk som vunnit SM-medalj
i alla löpgrenar mellan 1 500 meter och maraton

Jan Hagelbrand

En imponerande meritlista för en lågmäld och mycket sympatisk herre som fortfarande vurmar för idrotten

Jan Hagelbrand steget före Finlands Vesa Laukkanen vid Finnkampen i Helsingfors 1982, i detta lopp satte Hagelbrand sitt personliga rekord som är 8:26:51, en tid som är bättre än vad som presteras i Sverigetoppen idag.
Foto: Privat

Åmålsbon Jan Hagelbrand tillhör de stora inom svensk långdistanslöpning. Han har tio guld, sju silver och fyra brons i SM samt ett brons i Vänskaps spelen som var öststaternas ersättning för OS 1984.

Som för så många andra föddes idrottsintresset tidigt för Jan Hagelbrand.

– Jag började som de flesta andra killar på den tiden med fotboll.

På vintern blev det allt mer skidåkning som han tyckte var kul. Intresset för fotbollen svalnade så för att hålla formen under sommarmånaderna blev det en hel del löpning.

Efter några år märkte han att han utvecklades bättre som löpare än skidåkare och då blev det istället satsning på löpningen.

– Det blev mycket löpning samtidigt som det var några dåliga vintrar så det blev en naturlig utveckling.

Satsningen på skidåkningen lades på hyllan i 18-årsåldern. 1972 tog han SM-guld som junior på

2 000 meter hinder. Då lade han upp sin träning på egen hand utifrån ett häfte som Svenska Friidrottsförbundet givit ut.

– Det var omväxlande intervaller på 15x15 sekunder, 70x20 sekunder samt tre minuter men efter några år fick jag upp ögonen för den finska modellen och lade om min träning, säger Jan Hagelbrand.

Den finska modellen kallades egentligen Long Slow Distance och skapades av Nya Zeeländaren Arthur Lydiard! Att det kom att kallas för den finska modellen var

att Lydiard var tränare för de finska långdistansarna Pekka Vasala och Lasse Virén. Vasala tog guld på 1 500 meter vid OS i München 1972, Virén tog guld i både 5 000 och 10 000 meter under samma OS och vann även guld vid OS i Montreal 1976. Så Lydiard hade en framgångsrik formel för sin träning.

De finska gulden var dock inte Lydiards första som coach, redan vid OS i Rom 1960 hade han som tränare lagt grunden för Nya Zeeländska löpare som Murray Halberg, Peter Snell och Barry Magee. Alla tre tog medalj under

spelen i Rom. Fyra år senare i Tokyo-OS hade Peter Snell utvecklats ytterligare och tog två guld.

Lydiards träningsupplägg fungerade också bra för Jan Hagelbrand. Omläggningen av träningen samt att han slutade helt med skidorna gjorde att han fick ett lyft som löpare.

– Jag tycker att jag utvecklades till en bra löpare ganska sent, men det var kanske inte så konstigt eftersom jag mest börjat med löpningen för att hålla igång träningen när det inte var skidsäsong.

Prisutdelning efter Svenska Mästerskapen 1983. Jan Hagelbrand tog ett av sina SM-tecken i 3 000 meter hinder.

Foto: Privat

Då bodde Jan fortfarande kvar i Åmål och studerade på Karlberg. Han tävlade för Melleruds IF och hade bra stöd av Roland Törnqvist som var tränare för Friidrottarna i Mellerud. Det blev några SM-guld under tiden i Mellerud, men sedan bar det av norrut till Kil och Kils AIK.

– De hade en bra satsning på långdistans och där fick jag en fortsatt utveckling som löpare.

Efter ytterligare några SM-guld blev han värvad till Enhörna IF i Södertälje. Samtidigt värvades Kjell-Erik Ståhl till klubben. Dessutom hade klubben bra löpare sedan

tidigare vilket gjorde att Enhörna hade ett starkt lag som bland annat ute på ett antal deltävlingar i Europacupen i terräng.

Ett av Jan Hagelbrands finaste minnen från idrottskarriären är de år han spenderade i San Diego, Kalifornien. Där gick studerande han på ett idrottsstipendium på USIU, United States International University.

– San Diego var en fantastisk stad med ett gott klimat. Det var alltid varmt, men på morgnarna kom det för det

Finlands Ilkka Ayräväinen är steget före Jan Hagelbrand i Finnkampen i Helsingfors 1982.

Foto: Privat

mesta in en sval dimma från Stilla Havet med skön luft som var perfekt för morgonträning.

Första året studerade han och andra året jobbade han som assisterade coach på universitet.

– Det var fina år och man fick många nya vänner. Eftersom det var ett internationellt universitet fanns det folk från alla världens hörn. Många duktiga afrikanska löpare från bland annat Kenya och Etiopien. Det var också många studenter som kom ifrån Iran.

När det inte var träning eller tävling fanns det mycket att

se och uppleva i USA. Tillsammans med en kompis köpte han en Pontiac Bonneville och åkte runt. De körde genom Nevadas öken till Las Vegas och var flera gånger i Mexiko.

Många idrottare som vistas utomlands länge berättar att de ofta saknar något från Sverige, men inte Jan Hagelbrand.

– Nej, det gjorde jag inte, men jag fick för all del PD skickad till mig med jämna mellanrum så att jag kunde hålla lite koll på vad som hände hemma.

Det var också under sin vistelse i USA som han kanske

gjorde sitt bästa lopp någonsin. Jan Hagelbrand deltog i november 1981 i de Öppna Amerikanska Mästerskapen. Allt stämde för honom denna dag och han slutade på en tredje plats vilket var stort. Tävlingen gick på DeBells golfbana i Burbank, Kalifornien, och det var en ganska lerig och tung bana.

Vann gjorde engelsmannen Adrian Royle efter att ha spurtat ifrån världsrekordhållaren i maraton, kubanen Alberto Salazar. Royle segertid på 10 000 meter var 27:20. Salazar gick i mål två sekunder senare. Jan Hagelbrand var

med i toppen av loppet hela tiden och gick i mål på 27:41, 21 sekunder efter vinnaren.

Loppet fick stor uppmärksamhet då det också var USA:s uttagning till VM i friidrott. I San Diego skrevs det löpmeter om Jan Hagelbrand, det var inte ofta staden hade en löpare i topp av den Amerikanska Mästerskapen. Det gick dock inte så bra för amerikanerna så det anordnades ett nytt lopp där det avgjordes vilka som fick åka till VM.

Efter åren i USA tillbringade Jan Hagelbrand två vintrar i Australien, något som kom till av en tillfällighet.

Han och en annan svensk var i finska Saarijärvi för att springa ett lopp under de årliga Midsommarspelen. När de var på sitt hotellrum knackade det på dörren och när Jan öppnade möttes han av en man som presenterade sig som Shane Scott, australisk löpare.

– Jag ska bo i samma rum som er, sade han, och så blev det, minns Jan Hagelbrand.

De tre pratade en hel del och efter loppet i Finland skulle båda springa i Stockholm så de gjorde sällskap.

– Ett tag senare fick jag ett brev från Shane som bodde

i Adelaide där han undrade om jag ville komma över och träna under vinterhalvåret.

Jan Hagelbrand kollade med förbundet och de ställde upp och betalade för resan. När Jan väl resta till Australien hade Shane hunnit flytta till Melbourne. När de tränat tillsammans ett tag undrade Shane om Jan ville åka till Canberra och träna med Australiens bästa löpare, ett erbjudande som han givetvis inte tackade nej till.

Shane hade kontakt med Robert de Castella som då tillhörde världseliten i maraton med guld i Samväldes-

Jan Hagelbrand och hans Enhörna
deltog i Europamästerskapen för
klubblag i norra Italien 1986.
Förutsättningarna var inte idealiska.
Foto: Privat

På äldre dagar tog Jan Hagelbrand upp löpningen igen och deltog i EM för veteraner i Turkiet och VM i Australien. Här är han fångad under 2003 års upplaga av Hagenrundan.

Foto: Tony Berg

spelen 1982 och 1986 samt vid VM i Helsingfors 1983 som största meriter. Under tiden på Australian Institute of Sport i Canberra blev Jan god vän med tränaren Pat Clohessy och de höll sedan kontakten när Jan kommit hem till Sverige. Ur den vänskapen föddes också tanken på ett utbyte mellan Australien och Sverige. Svenska friidrottare åkte till Australien på vintern och australiensarna kom till Sverige och Bosön under sommaren.

– Lite roligt att allt detta föddes ur ett oväntat möte i Saarijärvi, säger Jan Hagelbrand.

En annan stor upplevelse för honom var Vänskapsspelet 1984. Bakgrunden var att USA och ytterligare några länder bojkottade OS i Moskva 1980 på grund av Sovjetunionens intåg i Afghanistan. När det fyra år senare var dags för OS i Los Angeles svarade Sovjet och ytterligare åtta länder med att bojkotta OS. Istället arrangerades alternativa spel i de nio länderna under namnet Vänskapsspelet.

Friidrottsdelen höll till i Moskva 2 juli-16 september på Luznikistadion. Där tog Jan Hagelbrand brons på

3 000 meter hinder, Sveriges enda medalj i Vänskaps-spelen. Vann loppet gjorde Boguslaw Maminski från Polen och tvåa var Hagen Melzer från Östtyskland.

– Det går inte att jämföra med OS samma år, men det var ändå roligt att delta och det gick ganska bra med ett brons som resultat. Vi blev också väldigt väl omhändertagna under vistelsen och bjöds på en rad föreställningar och liknande. Ett minne för livet.

Mot slutet av 1980-talet fick elitsatsningen ge plats för familjen istället.

– Jag kände att jag ville lägga fokus på min fru och våra fyra barn vilket också var en fantastisk tid.

Men när barnen var vuxna återkom intresset för löpningen och Jan Hagelbrand började träna på allvar igen för knappt tio år sedan. Det första stora målet var EM i Turkiet 2014, då var han 60 år gammal. Två år senare återsåg han Australien då han deltog i VM 2 000 meter hinder för veteraner.

Han fortsätter att träna och konsumerar också mycket sport på tv, men han vistas också gärna ute i naturen.

Under två vintrar på 1980-talet tävlade och tränade Jan Hagelbrand i Australien. På bilden till höger är han på väg mot segern i 3 000 meter hinder i Victoria Championship före konkurrenten Wayne Dyers.
Foto: Privat

Jan Hagelbrand representerade Melleruds IF under ett antal år. Här är han på väg mot segern i Kilsminen.

Foto: Privat

– Givetvis följer jag friidrotten på tv, då främst löpgrenarna, men jag gillar också fotboll och trav.

Jan Hagelbrand är också unik inom svensk löpning då han är den ende som tagit medalj i alla löpgrenar mellan 1 500 meter och maraton. Det lär han fortsätta att vara ensam om ett bra tag till då topplöparna sällan tävlar på så olika distanser idag.

Tony Berg

Fakta

Ålder: 66 år

Familj: Fru och fyra barn samt sex barnbarn

Dricker: Kaffe

Äter: Lasagne

Lyssnar på: The Beatles

Favoritlag: Liverpool FC

Läser: Facklitteratur inom idrott, tidigare läste jag mycket deckare.

Film: Ser väldigt lite film, men när det blir är det med mina barnbarn, så Frost är nog senaste filmen jag sett.

På tv: Humorprogram typ Parlamentet och Bäst i test, det uppskattar jag.

Dalsland – skärp dig!

Vi på Baretta försöker att tipsa er om annorlunda ställen att besöka. Helst i vårt närområde. Och eftersom Dalsland är denna redaktions hemmaplan – så kommer här lite tips för era söndagar i höst. Vi har blandat rena "turistfällor" med lite andra tips till er. Ställen som har det lilla extra – i alla fall om vi får säga det.

Stora bilden: Åmål är en båtstad som också varit värd för många SM-seglingar i olika klasser.

Nedan: Tollebol på sommaren är ett måste, och runt midsommar kan du få se Näcken.

Not Quite i Fengersfors har mycket att erbjuda. Konst, hantverk, stenugnsbakat bröd, butik och café.

Köpmannebro är väl värt ett stopp. Här slussar man in från Vänern till Svanfjorden.

Foto: Tony Berg & Maria Olsen

Tipsen i denna artikel kanske är för många för att du ska hinna besöka alla på en dag. På vissa platser behöver du verkligen ta dig tid. Om du nu inte har tid att göra besöken i år, så spara tipsen till nästa år. Då har ni redan en bra resplan för vad ni ska göra. Dalsland som landskap (läs Dalslandskommunerna) är otroligt dåliga på att ta plats.

Vi behöver ställa oss i framkant och tala om hur mycket aktiviteter och nytänkande det faktiskt finns i detta vackra landskap. Det är dags att göra Ronjas vårskräk – året runt!

Vi börjar med Dalslands enda stad, Åmål. Denna lilla pärla vid Vänerns kant är så mycket mer än bara Åmåls Bluesfest och Bokdagar i Dalsland.

Det finns oändligt många vackra platser i och runt om Vänern, det är egentligen bara att sätta sig i bilen och hitta sina egna pärlor. Ett ställe man inte får missa är Tollebols kvarn. Under sommaren 2020 har man kunnat äta de mest fantastiska våfflorna här, allt under säkra distanserade former. Just nu är det stängt för säsongen, men vi hoppas

på en fortsättning. Här kan man tillsammans med en kamera hålla sig sysselsatt en lång stund.

Att tillbringa en kväll på Kungsberget i Åmål och njuta av en maffig solnedgång är ett billigt och bra nöje som kan rekommenderas. Trappan upp till Kungsberget är nyrenoverad enligt konstens alla regler, och gjord på ett mycket smakfullt sätt. Njut av en kväll här!

Att Åmål är en båtstad är också påtagligt. Vid sidan av Djuphamnen finns det tre hamnar för fritidsbåtar i Åmål.

Strax utanför Åmål i Fengersfors har vi Not Quite. Konstnärskollektivet säger själv att de är en bit New York mitt i periferin. En liknelse som jag lätt kan köpa. Här kan du köpa surdegsbröd, njuta av en härlig ekologisk fika och förstås se en mängd intressanta utställningar. Det är bara att boka in ett besök här. Du kommer att återvända!

Lokalt närproducerad mat på hjul. Finns det? Jodå, Foodtruck Dalsland är ett litet nytt koncept som är intressant. Goda hamburgare finns på menyn. Men du får

själv hålla reda på var de håller hus. Ett tips är att gå in på deras gillasida på Facebook/Foodtruck Dalsland och följ deras rutt. Sedan vet du var du äter den dagen!

I Köpmannebro kan du glida omkring och bara njuta av vacker utsikt, fina båtar och lite spännande ställen att promenera på. Det är bara att sätta sig i bilen och trycka in Köpmannebro på din gps. Sedan tar du fram din kamera eller din mobil och bara klickar loss.

Några mil söderut väntar Mellerud. Du måste förstås åka

till korvkiosken vid torget och köpa dig en "Mellerud special". Vad det är? Korv och mos – i våffla. Jättegott säger dom som smakat! Bara att testa!

Men det finns mer att göra i Mellerud. Ruinerna efter Dalaborg ute vid Vänerkusten är väl värde att besök, här kan man verkligen känna historiens vingslag. Dalaborg var en medeltidsborg som byggdes 1304 av Magnus Ladulås söner, hertigarna Erik och Valdemar som hamnat i strid med sin bror, Kung Birger.

Soluppgången vit Vita Sannar kan vara magisk.
 Nedan: Vänern breder ut sig som en blå spegel vid en av många fina stränder i Melleruds kommun.
 Några ruiner är allt som återstår av Dalaborg vid Vänerns strand öster om Mellerud.
 Peter Nilsson låter sig väl smaka. En Melleruds special, korv, mos och våffla, det är grejer det.
Foto: Tony Berg & Maria Olsen

De båda ville upprätta ett eget västsvenskt rike med landskapen runt Vänern som bas. När Birger fick reda på att de byggt en borg vid Vänern skickade han 10 000 man till Dalaborg för att sätta stopp för brödernas planer. Men de var i Norge och hämtade förstärkning. Trupperna möttes vid Kålsäter i Gestad, men det blev inget historiskt slag. Bröderna gjorde avbön.

Dalaborg hamnade dock i centrum igen i slutet av 1300-talet när Albrekt av Mecklenburg styrde Sverige med

hjälp av tyska fogdar och knektar. Missnöjet med Albrekt växte hos svenska stormän. 22 mars 1388 samlades de på Dalaborg för ett stormöte som slutade med att de erkände drottning Margareta av Danmark som Sveriges regent. Det skrevs ned i ett avtal, Dalaborgstraktatet, som senare ledde fram till Kalmarunionen 1397. Borgens historia tog slut 1434 under Engelbrektsupproret. Då intogs borgen och brändes ned till grunden.

Vid Vänern ligger också Vita Sannar där du kan få uppleva

Vällastade kanoter vid Håverud.
Nedan: Dalslands museum i Upperud.
Akvedukten vid Håverud från ovan.
Håfverud slussar uppåt i Håverud.

Foto: Terje Olsen, Maria Olsen & Tony Berg

alldeles fantastiska soluppgångar, men då gäller det att vara morgonpigg.

Norr om Brålanda, i Gestad finns ett litet museum tillägnat Per Olof Ekström. Per Olof... vem? Jo, Per Olof Ekström föddes på Björkehaga gård i Gestad socken 26 april 1926. Vid sidan av sitt vanliga jobb som bonde började han skriva romaner och artiklar, i stora mängder. Ofta var miljön hämtad från den landsbygd han kände så väl. Han debuterade 1947 med romanen "Den ensamme", men

hans mest kända bok, "Sommardansen", kom ut två år senare.

Aldrig hört talas om "Sommardansen"? Men säg istället "Hon dansade en sommar", och många hajar till. Var det inte filmen från 1952 där Ulla Jacobsson blottade sitt ena bröst? Jodå, och när moralens väktare skrek högt över filmen lössläpphet rusade folk till biograferna. Filmen byggde på Per Olof Ekströms "Sommardansen", och helt plötsligt var han en författare i ropet.

Under sin karriär skrev han 57 böcker. När karriären sedan började dala försörjde han sig på att skriva porr med titlar som "Hon dansade i sängen". Utförsbacken blev allt brantare och till slut hamnade han i Rumänien där han blev engagerad av diktatorn Nicolae Ceausescu för att skriva dennes biografi. Och skrev gjorde han, sida upp och sida ner. Det färdiga resultatet liknade mer en tegelsten än en bok. Men någon succé blev det inte.

I Gestad arbetar Per Olof Ekström-sällskapet för att bevara

och sprida kännedom om denne dalsländske författare. Ett Ekström-rum invigdes 2010 i hembygdsgården i Gestad. Därefter ställer du kosan mot ett ställe som heter Borekulle. Det är en av kommunens utsiktsplatser som ligger väster om Örssjön. Ohyggligt vackert, och ett ställe som du bara inte får missa!

Du styr sedan mot Dalslands mest besökta turistställe. Håverud. Vid akvedukten kan du ägna många timmar åt ditt besök. Här finns god mat, shopping och mycket att se.

Akvedukten är ett ställe man kan besöka om och om igen oavsett årstid. Kanalen byggdes åren 1864-1868 under ledning av Nils Ericson.

Totalt finns det 17 slusstationer med tillsammans 31 slussar. Dalslands kanal är 25 mil lång. Av den sträckan är 12 kilometer grävd eller sprängd kanal. Kanalsystemet sträcker sig från Köpmannebro till sjön Östen. På vägen passeras sjöarna Råvarpen, Laxsjön, Lelång, Foxen, Töck innan man är framme vid Östen. Det finns också en liten

biled via Snäcke kanal. Även sjöarna Västra och Östra Silen samt Stora Le räknas till kanalsystemet. Nivåskillnaden från Vänern till sjön Östen som är högsta punkten i kanalen är 68 meter.

Om du vill ha lite lugnare miljö, och kanske inte så mycket folk runt dig, sätter du dig i bilen och åker en liten bit till, närmare bestämt till Dalslands konstmuseum i Uppered. Museet har gjort sig känt för att ha utställningar av hög kvalite.

Vackra vyer från Kroppefjäll.
Nedan: Örtaträdgården i Dals Rostock har ungefär 350 olika arter av växter.
Interiör från Ekholmens café och gårdsbutik i Dals Rostock.
Gammalt hus i Örtaträdgården i Dals Rostock. **Foto: Maria Olsen**

Precis bredvid museet ligger Café Bonaparte där du kan få dig en fika med hembakt bröd. Det här är enligt oss en bortglömd liten pärla.

När jag tänker på Dals Rostock så tänker jag örtagårdar. Ta en dag och åk hit och njut av ett litet samhälle som sjuder av aktivitet. Vare sig du handlar växter eller bara fotograferar, så kommer du att bli nöjd med ditt besök.

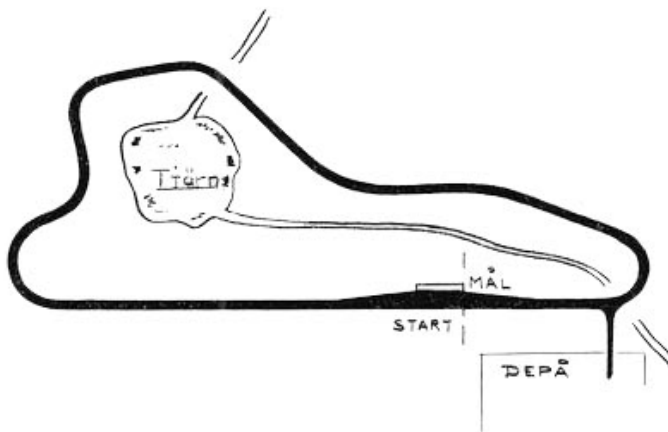
I Rostock har man byggt en kopia av det gamla stationshuset som revs 1941. Kopian är byggd i skala 1:2 så

den är hälften så stor som originalet. Den byggdes 2000 av Stationshusföreningen som utgår från gamla foton och byggt modellen på den ursprungliga platsen för stationshuset. De har även lyckats återskapa interiörerna i väntsalen, expeditionen och stinsens bostad.

I Dals Rostock finner du även Sandlycke gård. På detta ställe ägnar man sig bland annat åt ekologisk odling och olika evenemang. Du kan bland annat gå kurser i att tälja dina egna bestick. Detta här är ett ställe att hålla koll på,

En kurva är allt som återstår av Dalsland Ring.
 Nedan: Skiss över banan från Flyghorisont nummer 4 1967 och
 nedan flygfoto från samma tidning.
 Denna lilla asfaltsträcka är allt som återstår idag.

Foto: Flyghorisont & Terje Olsen

för vi tror att Sandlycke gård bara har sett sin början, och kommer att låta tala om sig.

I denna härliga ort finns också Ekholmens café och gårdsbutik. Här hittar du hemlagad fika, och en butik. Åk dit!

På Ragneruds camping utanför Högsäter kan du ta en fika och en alkoholfri ingefärsöl eller varför inte ett bad? En liten gömd skatt, som måste upplevas.

På Baldersnäs herrgård utanför Dals Långed har det alltid varit massor med aktiviteter. Det har arrangerats konserter,

marknader och mycket mer. Baldersnäs har också en bra restaurang och det finns även boende. Pandemin har gjort att mycket av detta har blivit annorlunda. Även om vissa aktiviteter är inställda, så finns det ett underbart grönområde vid vattnet som gör att du kan promenera runt i timmar och njuta av vacker natur. Varför inte ta en tur hit med en kaffekorg?

När du ändå är i närheten av Dals Långed, varför inte leta upp stället där Dalsland Ring låg vid Dingelviks gård?

Här körde Ronnie Peterson in på en femteplats i formel 3 på annandag pingst 15 maj 1967. Vann gjorde Reine Wisell som också innehade banrekordet på Dalsland Ring, 44,3 sekunder.

När det kördes tävlingar på banan var det stora publikfester. Publikrekordet var 16 000 och det sattes på öppningsdagen 3 juli 1966. Banan var 1650 meter lång och tolv meter bred. Banan kunde ha gått en lång historia till mötes, men ödet ville annorlunda.

En dödsolycka i Karlskoga 8 augusti 1970 förändrade allt. Krav på nya restriktioner gjorde att banorna fick byggas om. Banan var tvungen att avgränsas med barriärer, något som kostade stora pengar. Det låg inte många ören kvar på kistbotten hos Bengtsfors Motor Club som drev banan och när sedan oljekrisen började göra sig påmind såg det mörkt ut för Dalsland Ring.

När sedan publiksiffrorna sjönk eftersom publiken tyckte de kom för långt från banan efter ombyggnationen var

banans dagar räknade. Klubben fick ett ultimatum från markägaren, "betalar ni inte hyran i tid gräver jag upp banan", och det gjorde han. På 2000-talet började startade ett arbete för att skapa en ny Dalslands Ring belägen vid mossen söder om Bäckefors, tyvärr gick de planerna om intet.

Dalslands Aktiviteter vid Steneby gård finns allt du behöver för en aktiv dag. Här kan du prova på höghöjdsbanan, paddla kajak eller vaska guld. Och det finns såklart

en gudomlig natur att testa på detta i. Här kan du välja och vraka på ett delikatessbord av aktiviteter som aldrig sinar.

Vi drar lite söderut på väg 172. En bit söder om Bäckefors i Järbo finns en liten pärla. Om du svänger av vid skolan och kör in mot samhället hittar du det som en gång var Calvins lanthandel på Kyrkvägen. Här finns ett stycke svensk 1960-talshistoria från tiden då vi började åka bil och bli amerikaniserade. Lanthandeln är sedan länge stängd, men varuautomaterna på utsidan handeln finns kvar – och

Granbacka festplats, ganska lugn plats numer.
 Nedan: Thord Gårdebratt vid godisautomaterna utanför Calvins
 nedlagda lanthandel i Järbo.
 Flodfåra vid Bäckefors.
 Rester av gamla bruket i Bäckefors.

Foto: Tony Berg

var i drift senast jag passerade där. Här kan du för en billig penning köpa lite godis eller stilla törsten. En riktig höjdare, bara känslan av att köra fram till lanthandeln och gå ut och välja bland alla godsaker som finns. Men det gäller att ha mynt med sig, glöm Swish och kreditkort, Cash is King på Calvins.

Vi vänder tillbaka norrut till Bäckefors. Här kan du besöka ruinerna av gamla Bäckefors bruk, men det finns mer. Vid en liten bro över den gamla flodfåran står det "Kärleksstigen"

på en skylt. Stigen leder sedan in i den trolska skogen. Kanske läge för en vandring med någon man verkligen tycker om.

I utkanterna av Bäckefors ligger en annan minnesvärd plats – Granbacka festplats. Stängslet runt festplatsen ser visserligen ganska fräscht ut, men inne på området står tyvärr byggnader och ser ut att förfalla. Det är bara att hoppas att Granbacka sparas till eftervärlden, det är en stor del svensk historia som ryms på den här typen av

Färjan över Stora Le vid Nössemark. Överfarten är kanske inte så lång men när det blåser i sjöns längdriktning kan överfarten vara en riktigt blöt upplevelse, åtminstone för motorcyklister. Nedan: Hobbybygd Gulfmack i Dals-Ed samt ortens pampiga stationshus. Gammal försvarsbunker norr om Dals-Ed.

Foto: Anders Nilsson & Tony Berg

festplatser. Granbacka hade också sin givna plats hos den motorburna ungdomen förr i tiden. Granbacka var neutral plan när raggarna från Dals-Ed och Uddevalla träffades för att göra upp, det var nog en syn att sent glömma.

En liten kuriosadetalj på Bäckefors. Den svenska action-komedin Kopps är inspelad på orten, så du som sett filmen kommer säkert att känna igen en del platser från filmen.

Tresticklans nationalpark ligger i Dals-Ed. Nationalparken påstås av många vara en av Dalslands vackraste platser.

2020 var ju året då vi svenskar började använda våra vandringsleder på riktigt.

Du får inte missa Tresticklan. Om du vill stanna här över natten kan du tälta. Allt är möjligt.

Dals-Ed har också mycket mer att erbjuda. Eds MC- och Motormuseum är ett givet utflyktsmål för motorälskaren. Närheten till Norge innebär också att det finns fler historiska platser i och runt omkring Dals-Ed. Parsetjärns skans är en gammal försvarsanläggning där tanken var att

stoppa tyskarna under andra världskriget, eller åtminstone försöka stoppa dem.

När Karl XII dödats vid Fredrikstens fästning i Halden 30 november 1718 övernattade den svenska armén i Dals-Ed under sitt återtag till Stockholm. Karl XII ska även ha övernattat på orten på väg till Fredrikstens fästning.

När du ändå är i trakterna kan du ta bilen upp längs västsidan av Stora Le upp till Nössemark. Längs vägen finns också några gamla bunkrar och stridsvagnshinder

från andra världskriget. Det är lätt att förstå hur tuff det måste ha varit att vara posterad här och veta att när som helst kan tysken knacka på dörren.

Vid Nössemark kan du ta färjan över till östsidan och sedan styra mot Bengtsfors. Annars tar du väg 164 österut från Dals-Ed. Då passerar du Billingsfors som vid en första anblick kanske känns som en genomfartssträcka, men här finns det flera spännande platser att besöka.

Något som till alldeles nyligen var okänt för mig var hur

mycket av Dalslands Kanals slussar man kan upptäcka om man letar sig in på småvägar, inte minst i Billingsfors. Slussarna vid Höljerudsforsarna i Billingsfors och vyn vid vattnet gör att man kan tro att bilderna är tagna i Norrland. Men nej då, Dalsland är ju ett Sverige i miniatyr – så vi har vyerna även här.

I Billingsfors finns också mycket idrottshistoria. 1946-1947 spelade Billingsfors IK i Allsvenskan i fotboll, stort. Laget räckte inte alls till i högsta serien utan åkte ut direkt. Inget

konstigt i det, många lag har varit uppe i allsvenskan och vänt. Men Billingsfors kommer de flesta av fotbollens tabellbitare ihåg. Anledningen är enkel. Laget ligger sist i den allsvenska maratontabellen med en 65:e plats.

2003 verkade det länge som om platsen var i fara. Nykomlingarna Enköping har inte rosat marknaden så det fanns säkert en och annan Billingsforsare som var orolig. Men med en seger och en oavgjord har Enköping nu samlat ihop fyra poäng, en mer än Billingsfors. Det blev sedan 14

Det är bra tryck på Höljerudsforsarna vid Billingsfors.
Nedan: Några meter från forsarna i Billingsfors breder lugnet ut sig mellan slussarna. Övernattning och vila under kanotfärden kan vara ett skönt avbrott.
Lövåsvallen är Dalslands enda Allsvenska fotbollsarena, men nuförtiden är verksamheten på en annan nivå, men en vacker anläggning är det
Foto: Maria Olsen & Tony Berg

poäng totalt för Enköping. Närmast ovanför Billingsfors i maratontabellen ligger nu IK City med sju poäng. Men i år är jumboplatsen återigen hotad. När detta skrivs ligger Varbergs BoIS sista i maratontabellen utan några inspelade poäng. Kanske är 2020 året då Billingsfors IK förlorar jumboplatsen i Allsvenskans maratontabell.

Men vilka lag tog då Billingsfors IK poäng mot? Laget spelade 1-1 mot Djurgården, på bortaplan! Dessutom blev det två oavgjorda matcher hemma på Lövåsvallen mot

Elfsborg (2-2) och Örebro (3-3). Säsongen i högsta serien innebär också att Lövåsvallen i Billingsfors är Dalslands enda Allsvenska arena i fotboll, och fler lär det dessvärre inte bli.

I Bengtsfors har Dalslands Kanotmaraton arrangerats ett antal gånger och tävlingen växer hela tiden, om vi nu bortser från denna sommar som ändå inte är normal på något vis.

Att det tävlas i paddling är inte så konstigt då Dalsland med sina många sjöar är perfekt att paddla i för såväl

Stora bilden: Vackra vyer från Björndalsberget i Edsleskog.
 Kanotmaran i Bengtsfors har blivit allt populärare de senaste åren.
 Nedan: Alexandra plockar blommor vid Petersburg i Edsleskog.
 Utsikt vid Bräcke ängar. **Foto: Tony Berg**

tävlande som semesterfirare. Vill du paddla kanot är det hit du ska bege dig. Här finns ett flertal alternativ ifråga om att hyra kanot, kajaker eller till och med en liten sovsäck. Här finns vad du behöver – och lite till.

Det mest exotiska tipset i denna artikel är nog följande förslag. Hyra husbåt? Och bo på sjön Lelång? Hur häftigt vore inte det? En båt drar stugan, och vill du stanna så gör du det precis där du vill? Vill du åka Dalslands kanal med husbåt? Gör det bara!

Nu börjar vi närma oss Baretts hemort Åmål, men det finns fortfarande ett par pärlor kvar att bocka av. Dessa ligger i Edsleskog. Du kan besöka Bräcke Ängars naturreservat året runt. Det är lika vackert vilket årstid du än besöker det. Spännande skogslandskap blandat med ovanliga växter.

Om du är sugen på en lite mer utmanande tur vandrar du upp till toppen på Baljäsen eller Orsberget. Här kommer du att ha en maffig utsikt över Dalsland. Det är lite utmanande

att ta sig upp på toppen, men det är det värt. En bra led till Baljåsens topp är att starta från Petersburg vid foten av Björndalsberget.

Först vandrar du upp på Björndalsberget, som har en fantastisk utsiktsplats. Sedan går vandringen ned på andra sidan berget innan det är dags att gå upp för Baljåsen. En ordentlig vandring, men väl värd mödan. Ta med kameran också. Du kommer att ångra dig annars.

En egen personlig favorit i Dalsland är Mjölkudden, som

är beläget i Edsleskog. Det är få ställen på denna jord som är så vackert som detta ställe. Här finner du vackra och utmanande vandringsleder, bad och hisnande solnedgångar. Ge Mjölkudden en chans, du kommer att bli biten för livet. Om man kommer hit på våren kommer man dessutom att få se de största blåsipporna man någonsin sett. Och de finns överallt.

Gör som jag – älska Mjölkudden! Och framför allt. Älska Dalsland!

Nu har vi snart gjort ett varv, kanske inte runt hela Dalsland, men en ganska stor del av landskapet. Men på hemväg mot Åmål finns fortfarande ett litet guldkorn. En plats som är känd över hela Sverige, åtminstone bland golfare. Det är Forsbacka Golfbana en mil väster om Åmål. En av de vackraste banorna i Sverige.

Forsbacka kan vara väl värt ett besök även om du inte spelar golf. Omgivningarna är fantastiskt vackra och golfrestaurangen som drivs av Rebecca Svenhage. Alltid

lika trevligt bemötande och i köket ser Lars Bjurteg till att maten smakar fantastiskt gott. Rekommenderas!

Givetvis har vi bara skummat på ytan. Vi skulle gott och väl kunna fylla ett helt nummer bara med sevärdheter och upplevelser från Dalsland. Men detta är ett axplock av platser vi uppskattar och gärna delar med oss av. Det är så lätt att vi som bor i detta vackra landskap lätt tittar förbi vad vi har på vår hemmaplan, det måste vi sluta med.

Maria Olsen

Stora bilden: Utsikt från Mjölkudden.

Nedan: Det finns många fantastiskt vackra blommor att uppleva på Bräcke ängar och vid Mjölkudden där även solnedgången kan vara magisk.

Foto: Maria Olsen

Fakta Dalsland

Största sjö: Vänern

Högsta punkt: Baljåsen, 302 meter över havet

Yta: 3 715 km²

Folkmängd: 50 401 (2019-12-31)

Befolkningstäthet: 13,6 invånare/km²

Landskapsvapen: Tjur

Landskapssång: Såg du ett land

Landskapsblomma: Förgätmigej

Landskapsdjur: Korp

Länkar Dalsland

amal.se

bengtsfors.se

mellerud.se

fargelanda.se

dalsed.se

dalslandskonstmuseum.se

haverud-upperud.se

sverigesnationalparker.se

vastsverige.com

*Forsbacka Golfbana anses av många
vara en av Sveriges vackraste. Vi kan bara
hålla med. Bra banor och lika bra mat
i restaurangen gör Forsbacka till ett bra
besöksmål även för den som inte spelar golf.*
Foto: Terje Olsen

Björn Carlén ställer ut i Åmåls konsthall

Det är inte mycket som händer på kulturfronten i dessa dagar. Men fram till och med 26 september finns det i alla fall möjlighet att besöka Åmåls konsthall där det pågår en utställning med bilder av konstnären Björn Carlén.

Björn Carlén har ställt ut många gånger förr i Åmåls konsthall. Denna gång är rubriken på utställningen "Grafiska tekniker" och det är en kombinerad konst- och informationsutställning.

Utställningen som pågår 29 augusti till 26 september arrangeras i samarbete med Konstbild 82. För Åmålsborna är Björn Carlén ett välkänt namn. Många av oss har haft honom som bildlärare på Karlbergsskolan och andra har sett hans bilder på en rad olika utställningar och platser.

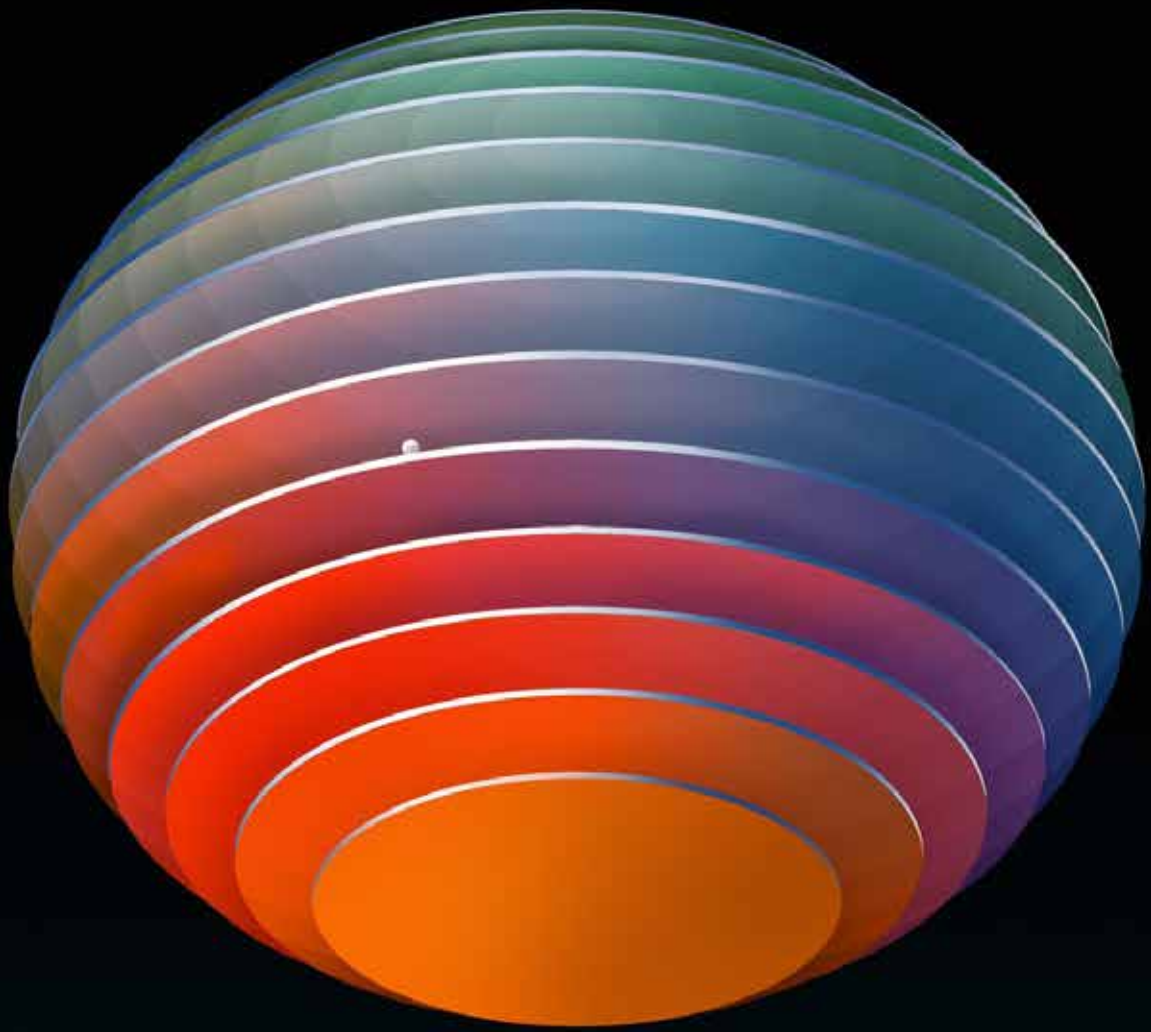
Carlén studerade på Konstfack i Stockholm åren 1953 till 1959 och arbetade 1959-1999 som bildlärare, först

i Östersund, men från 1962 var det Åmål som gällde fram till pensioneringen. Under hela tiden har han varit verksam som konstnär. Listan över utställningar är imponerande. Totalt har Björn Carlén ställt ut på 417 utställningar. 139 av dessa har varit separatutställningar, 47 grupputställningar och 231 samlingsutställningar.

Hans bilder har förutom i Sverige visats i Polen (Krakow, Torun och Rybnik), Tyskland, Brasilien och Norge. Han är också flitigt representerad med sina verk runt om i landet. Totalt handlar det om 351 verk fördelade mellan Statens konstråd (15 verk), 4 konstmuseer (4 verk), 13 landsting (118 verk), 2 regioner (20 verk), 33 kommuner (162 verk), Folkets Husföreningarnas Riksorganisation och Våra gårdar, Riksdagshuset, kyrkor och några andra offentliga lokaler (32 verk). Imponerande!

Så passa på att besök Åmåls konsthall under tiden utställningen pågår, du lär inte bli besviken.

Tony Berg

Oloroso Sherry

En tröst i väntan på festivalsommaren 2021

Festivalsommaren 2020 blev ju inte riktigt som många av oss tänkt. Inte en festival har det blivit och knappt några konserter. Illa detta för oss musikälskare. Vi får se fram emot nästa sommar och hoppas att skiten är över då och under tiden smutta lite på Sweden Rock Oloroso Sherry.

Ersättningen har blivit att öka inköpet av vinylskivor istället, för musik måste man ha. En liten fördel har det ändå funnits. Artister som normalt skulle ha turnerat hela våren och sommaren har haft tid att göra nya album istället, förvisso ingen fullgod ersättning för festivaler och konserter, men i det här läget tar vi vad vi kan få, åtminstone gör jag det.

Arbetet med nästa års bluesfest är i full gång och så är det säkert hos de flesta festivalarrangörer. Nästa sommar ska bli något som får oss att glömma 2020. För er som uppskattar lite god whisky har Sweden Rock Festival återigen gett ut en whisky i samarbete med Brands For Fans och Mackmyra. I år är det en single malt. Hur den smakar får ni fråga någon som smakat – och gillar whisky. Den kommer i en cool kartong som är designad som en case som inte är helt ovanlig för de som varit backstage på en konsert eller festival.

2020 års limiterade single malt whisky har fått namnet "Oloroso Sherry". Det är Sweden Rocks äldsta och mest eleganta hittills. Smaken beskriver Sweden Rock Festivals arrangörer som fruktig och intensiv, med rostad vanilj, anis och en hint av lakrits med en komplex eftersmak av torkad frukt och mjuka fattoner. En fyllig och god whisky helt enkelt, som helst avnjuts till tonerna av det egna favorit-rockbandet.

Årets whisky är den sjätte i ordningen, men den har funnits ute ett tag och har en limiterad upplaga så vill du ha en "Oloroso Sherry" gäller det att vara snabb.

Tony Berg

Fakta

Namn: Sweden Rock 20 Single Malt Whisky

Oloroso Sherry

Artikelnummer: 82574-01

Volym: 700 ml

Alkoholhalt: 40,0 %

Dryck: Single Malt Whisky

Ursprung: Sverige

Producent: Mackmyra Svensk Whisky AB

Pris: 699 sek

Systembolaget: Beställningssortimentet

Gör om – Gör rätt!

Ett uttryck som ofta används när någon uppmanas att göra ett nytt försök när det första inte blev riktigt bra. I dessa kräfttider florerar det en mängd recept på kräftlag att koka om kräftor i, som inte har den rätta sältan eller smak av krondill.

Gör om – gör en ny rätt

Ett alternativ till den typ av kräftor som vi svenskar är vana vid kan det vara läge att prova kräftor med en touch av den amerikanska södern som det doftar cajun om. Exemplet är många där svenskar på besök i sydöstra USA av en händelse blir inbjudna till en kräftskiva och där få sätta tänderna i något som är långt ifrån smaken av svenskkokta kräftor.

Vi som ännu inte har varit i träskmarkerna i Louisiana kan i alla fall försöka efterlikna smaken av annorlunda rätter där kräftor har en av huvudrollerna. Rätter som är skapade av den etniska folkgruppen som kallas Cajuner.

Cajunfolket fördrevs av britter från områden i nordost under 1700-talet. De vägrade trohetsed till den brittiska kronan. Istället bosatte de sig i träskmarkerna i Louisiana. Där fanns det gott om kräftor samt majs och sockerrör och jams som närmast kan liknas vid en potatis. Med sig från Nova Scotia och New Brunswick, tog de med sig delar av det franska språket och sin speciella stil att laga mat och spela musik.

Välkända cajunrätter är Gumbo och Jambalaya. Och givetvis den mustiga kräftgrytan med en explosion av kryddiga smaker, hetta och sötma. Förutom kräftor ingår en mängd andra ingredienser samt en härlig kryddblandning som man med fördel blandar till själv.

BeA Nilsson

Dryck

Lagunitas, New Dogtown Pale Ale. Nyanserad, humlearomatisk smak med tydlig beska, inslag av apelsinskal, honung, tallbarr och rågbröd. Serveras vid 8-10°C till husmanskost eller som sällskapsdryck.

Alkoholfritt

Brooklyn Special Effects, Hoppy Lager Alkoholfri. Maltig smak med inslag av apelsinskal, sirapslimpa, honung och grapefrukt. Serveras vid 8-10°C som sällskapsdryck eller till rätter av fisk eller ljust kött.

Musik

Queen Ida eller Clifton Chenier

Hur gör man då för att få till en väldoftande Cajungryta där kräftor är bas?

Börja med att koka ihop kräftspadet som består av tre liter vatten och en flaska porter och halv dl brunt socker. När det kokat upp så lägger man i det man tycker känns ok.

Lök 3 st., vitlök 3 hela, 8 lagerblad, kryddstarka korvar, champinjoner, majspluckor, selleri, färsk chili, tomat, apelsin, citron, potatis, samt en cajunkrydda som man med fördel mortlar till själv. Här är förslag till innehåll: salt, lökpulver, vitlökpulver, svartpepparkorn, vitpepparkorn, senapsfrön, sellerifrön, korianderfrön, kumminfrön, paprikapulver, cayennepeppar, torkade örter (oregano, timjan, basilika)

Låt allt koka i 20 minuter. Sila från spadet och lägg i kräftorna i det varma spadet och låt dem svalna av. Sedan är det bara att hälla ut kräftorna och allt det andra på utlagda tidningar på bordet, för så gör man i Louisiana. Sedan behöver man inte be gästerna två gånger att det är dags att äta.

DRÖNARBILDEN/MÅKEN

I varje nummer visar Terje Olsen en drönbild. I detta nummer är bilden från **Måken** söder om Åmål. Hyfsat läge för en sommarstuga – inte sant?

CHUCK NORRIS

ACTION JEANS

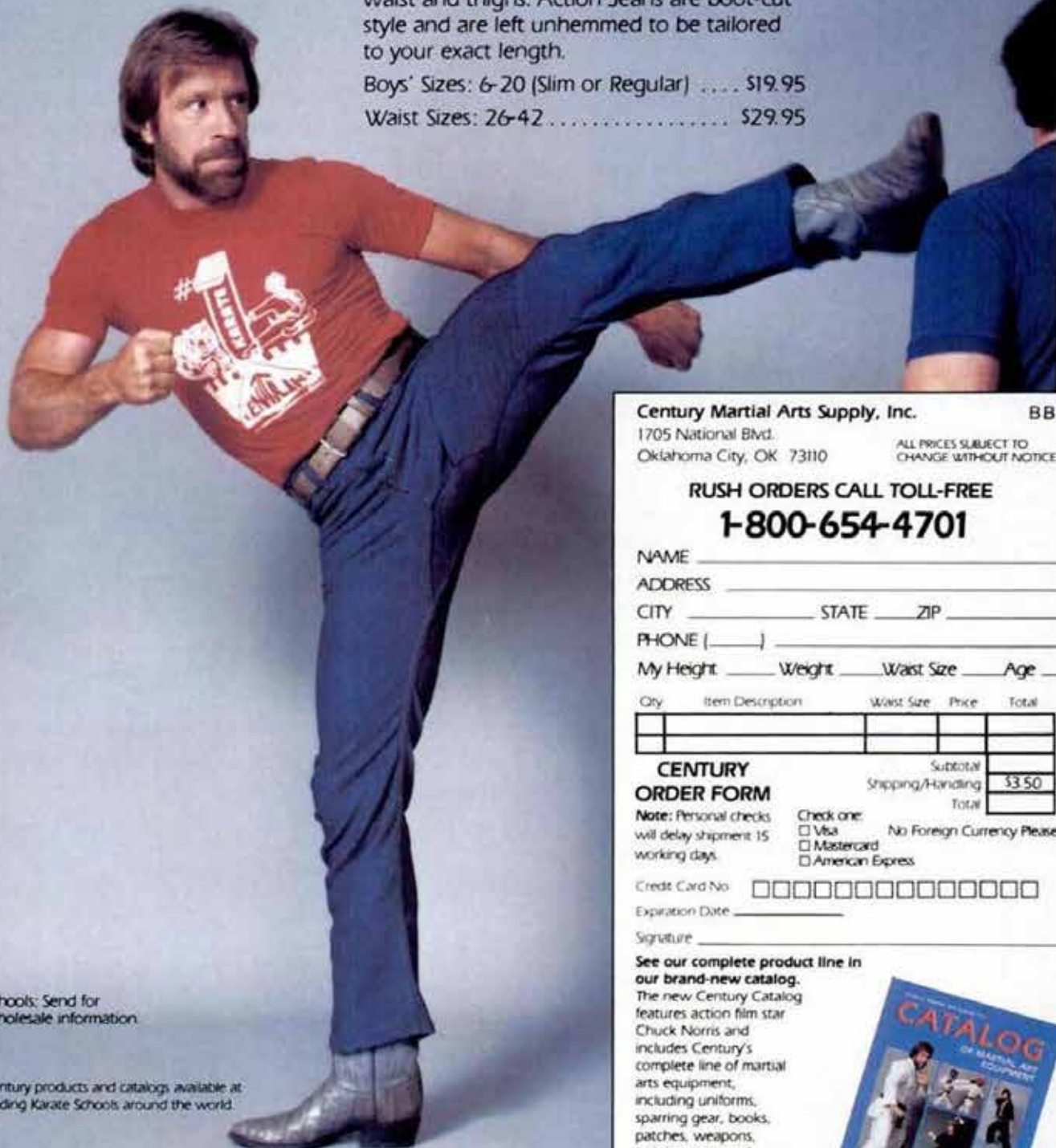
FOR THE MARTIAL ARTIST

Developed for stunt fighting in the movies. These look and wear like regular western jeans but have hidden-gusset and stretch in the fabric so they won't bind your legs or rip out. Redesigned to give a better fit in the waist and thighs. Action Jeans are boot-cut style and are left unhemmed to be tailored to your exact length.

Boys' Sizes: 6-20 (Slim or Regular) \$19.95

Waist Sizes: 26-42 \$29.95

Schools: Send for wholesale information.

Century products and catalogs available at leading Karate Schools around the world.

Guarantee: You may return your Action Jeans in NEW condition within 14 days and receive a prompt refund of your purchase price or exchange for size adjustment.

Chuck Norris

Century Martial Arts Supply, Inc.

BB

1705 National Blvd.
Oklahoma City, OK 73110

ALL PRICES SUBJECT TO
CHANGE WITHOUT NOTICE

RUSH ORDERS CALL TOLL-FREE

1-800-654-4701

NAME _____

ADDRESS _____

CITY _____ STATE _____ ZIP _____

PHONE (____) _____

My Height _____ Weight _____ Waist Size _____ Age _____

Qty	Item Description	Waist Size	Price	Total

CENTURY ORDER FORM

Note: Personal checks
will delay shipment 15
working days.

Check one:
☐ Visa No Foreign Currency Please
☐ Mastercard
☐ American Express

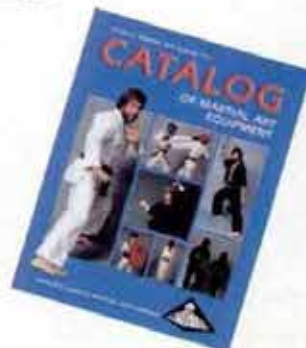
Credit Card No.

Expiration Date

Signature _____

See our complete product line in
our brand-new catalog.

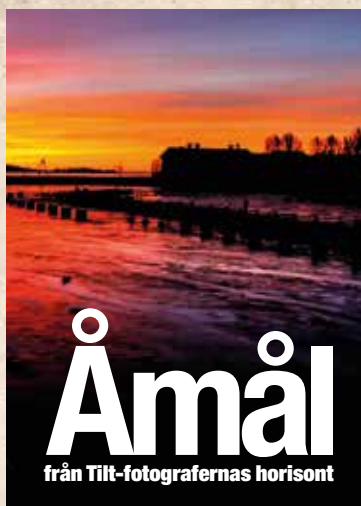
The new Century Catalog features action film star Chuck Norris and includes Century's complete line of martial arts equipment, including uniforms, sparring gear, books, patches, weapons, training gear, and leisure wear. To get your catalog, fill out the order form above and enclose \$2.00 to cover postage & handling. (Note: Free with purchase at your request.)

Aktuella böcker från och om Åmål

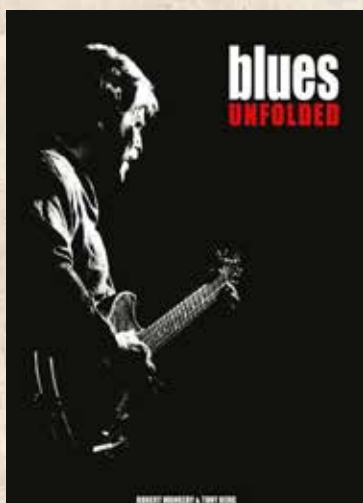
ÅG 250:-

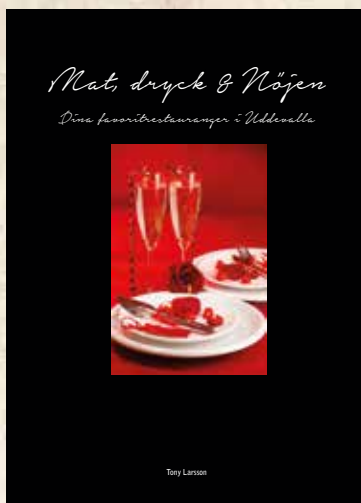
ÅG / ÅB 300:-

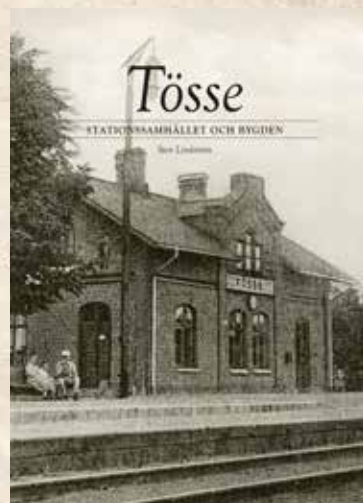
ÅG / ÅB 300:-

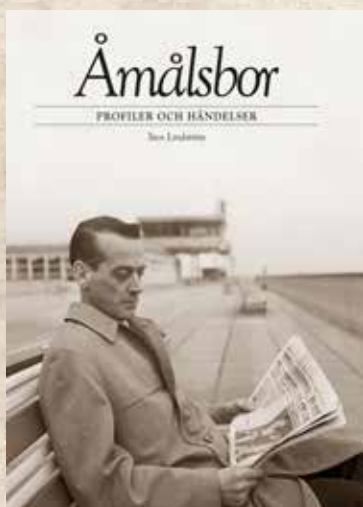
ÅG 250:-

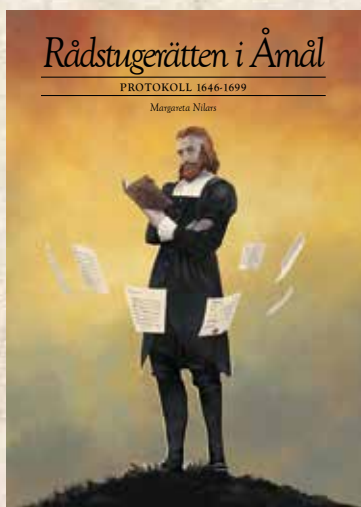
ÅG 350:-

ÅG / ÅB 400:-

ÅK / ÅB

ÅK / ÅB

ÅB 300:-

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

BBBB

Margo Price

That's How Rumors Get Started
(Loma Vista)

Det kan hända att den som väntade sig ett album likt de tidigare av Margo Price kan vara lite besviken, eller överraskad. Det är några steg i en delvis annan riktning, till en något mer traditionell country. Personligen gillar jag verkligen albumet. Jag brukar ha svårt för just den här typen av country, men detta är snyggt och tilltalande.

Margo har upplevelser i överflöd att hämta inspiration och texter ifrån. När det gäller det liv hon levt här hon lika tuff som legendarerna Johnny Cash och Merle Haggard. Hemlöshet, fängelse, alkohol och droger, you name it. Kanske inte så konstigt att hon i USA hyllas som en av de nya stjärnorna i Outlaw-countryn. Något som understryker detta ytterligare är det faktum att Sturgill Simpson, som räknas till en av de stora inom dagens Outlaw-country har producerat albumet.

Det faktum att Margo placeras inom Outlaw-countryn gör också att den traditionella countryradion i USA inte kommer att spela hennes musik särskilt ofta. Nu spelar det nog ingen större roll. Med fans som Jack White får hon ändå den uppmärksamhet hon behöver för att nå ut med sin musik.

Men till sist handlar det ändå inte vilken genre hon tillhör eller om hon har kända fans. Om inte musiken och låtarna höll skulle allt detta inte spela någon roll. Hennes musik har ett härligt driv som kanske inte alltid förknippas den typ av texter Margo skriver, men det fungerar utmärkt. Först fastnade jag för musiken, sedan började jag lyssna mer aktivt på texterna, då växte låtarna ytterligare en dimension.

Ytterligare en ingrediens som gör detta album så bra är musicerandet. Det är så snyggt och tilltalande rakt igenom. Vilka fantastiska musiker. "That's How Rumors Get Started" är ett countryalbum, men för er som normalt inte lyssnar på country, låt er inte skrämmas. Det andas lika mycket amerikansk västkust å la 1970-tal som Nashville och det finns även lite gospelmåls här och där.

Med tanke på att albumet finns på Spotify så finns det egentligen ingen ursäkt för att inte ta sig tid att lyssna. Du kommer att bli positivt överraskad.

BB

The Sounds

Things We Do For Love
(Arnioki)

The Sounds härjade friskt på svenska topplistor och scener

Margo Price. Foto: Bobbi Rich

i början av 2000-talet. Då var det spännande och fräscht. Nu har det varit riktigt tyst från bandet under en lång rad av år, men nu är The Sounds tillbaka med ett nytt album.

Hur har tiden varit mot bandet? Jo, det är rätt ok. Det är inget album jag kommer att lyssna sönder, men det finns nog ett par låtar som mycket väl kan få en hel del speltid i radio. Jag får lite Lady Gaga känsla över låtarna "Safe and Sound" och "Fingertips", sämre förebilder och inspiration kan man ha.

Öppningslåten, och tillika titelspåret "Things We Do For Love" har lite 1980-talskänsla vilket också "Changes" har med en hel del Kajagoogoo-vibbar i introt.

Ett stort steg i rätt riktning jämfört med föregångaren, men The Sounds känns inte lika spännande som i början av 2000-talet.

BBBB

Neil Young

Homegrown
(Reprise/Warner)

Detta är ett av många album som Neil Young en gång lagt i malspås. Från början var albumet tänkt att släppas 1975, men så blev det inte.

Det är synd på ett sätt, men å andra sidan får vi glädjas åt ett av Neil Young mest känslösamma album på lång tid. Mycket av innehållet handlar om hans förhållande med Carrie Snodgrass och hur livet inte blev riktigt som han hoppats. Det är ett knippe ganska dystra och sorgsna låtar, men stundtals så oitroligt vackra.

Det ska erkännas direkt att det är ett album som kräver en del lyssning och som växer med tiden. Men det var väl värt mödan. "Homegrown" blir bättre för varje genomlyssning.

BBB

The Pretenders

Hate For Sale
(BMG)

Chrissie Hynde och hennes Pretenders är tillbaka med ett nytt album. Tillsammans med James Walbourne har hon skrivit tio låtar som låter som det gjorde när bandet var som bäst.

Gediget rocksväng med Hyndes fantastiska rockröst. Pretenders är inte rädda för att trycka in lite gott reggaegung i sin musik som på härligt coola "Lightning man". Därefter blir det direkt mer rak klassisk rock på "Turf Accountant Daddy" som har det klassiska Pretenders-soundet rakt igenom.

De två nämnda låtarna är albumets starkaste spår och skulle absolut ha platsat på bandets bästa album, men som helhet är albumet lite ojämnt. Väl värt att plocka ut några låtar till en bra spellista, men några av låtarna kommer jag nog inte att återvända till.

BBB

Courtney Marie Andrews

Old flowers
(Fat Possum)

Vackert, sprött och sorgsamt, som skivor om avslutade förhållande och saknad brukar vara. Det är lätt att det blir klyschigt och ointressant men Courtney Marie Andrews hör

till de artister som skapar skönhet ur sin sorg. I stunder påminner hon och musiken om Emmylou Harris i sina bästa stunder.

Normalt brukar den här typen av album inte göra något större intryck på mig, men "Old flowers" tillhör undantagen. Kanske ingen blivande klassiker, men ett starkt album som gör sig väl i samlingen.

BBBB

Ted Russell Kamp

Down In The Den
(Smith Music Group)

Jag har haft ynnesten att se och höra Ted Russell Kamp live vid ett flertal tillfällen. Från scenen på Café XO i Åmål till ett vardagsrum i Uddevalla och jag har aldrig blivit besviken. Han levererar alltid, oavsett om han spelar helt solo eller med band.

Albumet är till största delen inspelat hemma hos Ted Russell Kamp i Los Angeles. Han hör till de musiker som nästan alltid är ute på turné i USA och Europa på egen hand eller som basist åt Shooter Jennings, Jessi Colter eller Whitey Morgan för att nämna några. Så mycket turnerande har det av förklarliga säll inte blivit den sista tiden, då har energin lagts på hans tolfte soloalbum.

Det är som alltid snyggt och väl musicerat med ett knippe bra låtar. Albumet innehåller också fyra duetter. Albumet inleds med "Home Sweet Hollywood" med Shooter Jennings, ett fantastiskt öppnings-spår. Övriga duetter är "Hold On" med Gordy Quist, "Only Son" med

Shane Alexander och "Take My Song With You" tillsammans med Kirsten Profitt. Samtliga intressanta och spännande samarbeten.

Ted Russell Kamp blandar influenser och intryck och får till ett starkt och omväxlande album som lockar till mer lyssnande. En av mina stora favoriter på albumet är "Rainy Day Valentine".

"Down In The Den" blir ett bra substitut tills Ted Russell Kamp dyker upp i våra trakter igen. Albumet är bra, men allra bästa blir han live, och gärna i ett litet intimt vardagsrum, där är han helt oslagbar.

BBB

The Georgia Thunderbolts The Georgia Thunderbolts (Mascot)

Normalt är det album som recenseras här, men när det gäller The Georgia Thunderbolts gör jag gärna ett undantag för en ep. Bandet bildades 2014 efter en träning i amerikansk fotboll på Armuchee High School i Rom, Georgia. Bandets trummis Bristol Perry och gitarristen Riley Couzzourt bestämde sig för att bilda ett band. Kort därefter värvade de Zach Everett från grannstaden Taylorsville på bas, sång och keyboard. Vid en spelning fanns gitarristen Logan Tolbert och hans kompis TJ Lyle i publiken.

En kväll åkte trion till en bar för att provspela för att eventuellt få lite spelningar. Samma kväll var TJ där och sjöng. Tyckte uppstod och trion frågade om TJ ville vara med i bandet. De letade också efter en gitarrist till och då föreslog TJ att det skulle testa Logan Tolbert, sedan var bandet komplett.

Det är inte svårt att höra vart bandet hittat sin inspiration. Det handlar om rock i samma skola som Lynyrd Skynyrd och The Allman Brothers. Men det handlar inte bara om Southern Rock, det finns många beröringspunkter med brittisk rock, blues och även några stänk av heavy metal.

Än så länge får vi ge oss till tåls med en ep, men detta lovar gott inför framtiden och det är skönt att den yngre generationen för traditionerna vidare och även sätter sin egen prägel på musiken.

"Looking For An Old Friend" har hamnat på favoritlistan på Spotify, med all rätt. En fantastisk låt som Lynyrd Skynyrd hade varit stolta över. Underbart är kort, men ep:ns fem låtar är en bra fingervisning om vad som komma skall och jag tillhör de som kommer att hålla koll på The Georgia Thunderbolts framöver, de är alldeles för bra för att förbises.

The Georgia Thunderbolts. Foto: Mascot Label Group

BBB

Rumer

Nashville tears

(Cooking Vinyl/Playground)

Den brittiska singer/songwritern Rumer har kanske startat en ny trend. På sitt första album skrev hon sitt eget material. På andra och tredje albumen använde hon en rad olika låtskrivare. På förra albumet var det uteslutade låtar ut Burt Bacharach och Hal Davids låtarkiv.

På nya albumet "Nashville tears" har hon tolkat ett gäng av Hugh Prestwoods låtar och bäddat in dem i fantastiskt vacker Nashvilleskrud. Det ska erkännas att det finns några låtar som inte riktigt lyfter på albumet men de är i minoritet.

Till mina personliga favoriter hör "Deep Summer in the Deep South", "Hard Times for Lovers" och "Oklahoma stray".

Ingen blivande klassiker, men ett gott hantverk med några fantastiska tolkningar av Hugh Prestwoods låtar.

BBBB

Thundermother

Heat wave

(AFM)

Det finns otroligt många bra band och artister i Sverige som vi sällan hör talas om och som får alldeles för lite utrymme i våra statliga tv- och radiokanaler. Inte minst när det gäller rock och hårdrock finns det en uppsjö bra band, det gäller bara att hitta dem. Ett av de bättre banden just nu är Thundermother som på nya albumet "Heat wave" också visar att de är bra låtskrivare.

Här är det fullt ställ från början till slut med tungt riffiga låtar som

gjorda för arenakonsert. Jag gillar verkligen stuket och attityden, det är lätt att förstå att bandet får allt mer uppmärksamhet.

Det finns mycket 1970-tal i tjejernas hårdrock. "Driving in Style" är en klockren hårdrocksdänga som har allt. Tempo, tungung, bra melodi, skön refräng och attityd i massor.

Lite lugnare tempo är det i "Dog from Hell" men den är lika blytung. Ännu lugnare är "Sleep" där Guernica Mancini inleder tillsammans med en akustisk gitarr innan låten utvecklas en riktigt bra powerballad. Det finns gott om bra låtar på "Heat wave".

På sina ställen hörs det att bandet lyssnat en hel del på AC/DC, men vilka rockband har inte gjort det, och det är absolut ingen dålig förebild att ha. Gillar du tung hårdrock med 1970-talskänsla är "Heat wave" absolut ett album du ska lyssna på.

BBB

Courtney Marie Andrews Old flowers

(Loose/Fat Possum)

Sorgsen och smärtsamt vackert om olycklig kärlek, eller snarare slocknad kärlek. När man kommit till det stadiet att ett förhållande är bortom all räddning. Separationer som kan vara oerhört smärtsamma om inte fysiskt så psykiskt.

Ofta handlar det ju om ett förhållande med någon som varit en del av en själv. Det spelar heller ingen roll om det var en kort förälskelse eller ett mångårigt förhållande det sätter alltid sina spår. I det fallet är låtskrivare kanske mer lyckligt lottade än andra. Inte så att ett uppbrott

är enklare för dem, men ofta skapas det något vackert i form av någon låt eller ett helt album. Genom skrivandet får de en chans att dela sin börda, och inte sällan blir det ett framgångsrikt album då det finns många som känner samma sak.

Courtney Marie Andrews "old flowers" är precis ett sådant album. Det går nästan att ta på hennes smärta när hon sjunger om vad som en gång var. Starka texter och underbart vackra melodier är i sig ett framgångsrecept, men när de kryddas med så innerliga känslor är det svårt att värja sig.

För er som gillar tillbakalutad country med texter som innehåller mycket känslor är "Old flowers" höstens album.

BB

Bruce Hornsby

Non-Secure Connection (Zappo Productions)

Bruce Hornsby tillhör de artister man aldrig glömmar, på grund av en låt. "The way it is" med sitt klassiska pianointro känner de flesta igen, men sedan då. Jo, Hornsby har onekligen gjort ett antal album, bra album, men han lever fortfarande i skuggan av sin stora hit som fanns med på debutalbumet från 1986.

Inte så att han inte gjort bra album sedan dess, han har levererat ett antal riktigt bra album, men inte lyckats upprepa sin dunderhit. Nu är han aktuell med ett nytt album som nog kommer att passera ganska obemärkt förbi.

Enda höjdpunkten på albumet är "Anything can happen" med Leon Russell, men den gjordes redan på 1990-talet.

BBBB

**Taylor Swift
Folklore**

(Universal)

När många andra artister tog det lugnt och softade i sina hem då Coronaviruset ställde till deras turnéplaner gick Taylor Swift in i studion istället.

Förra året släppte hon albumet "Lover" som toppade de flesta listor. När det nu inte blev någon turné släppte hon istället ett helt nytt album som en blixtnöjs från klar himmel. Det var inte många inom branschen som visste om vad som var på gång när "Folklore" damp ned på nätet och i skivbutikerna i början av augusti.

"Lover" var ett poppig album som sprudlade av glitter och färger, "Folklore" är ett betydligt mer avskalat och mörkt album. Men ingenting är omöjligt för Taylor Swift när man lyssnar på de nya låtarna är det som om Swift aldrig gjort annat. Det är fantastiskt snyggt med starka låtar som kanske inte fastnar lika snabbt som topparna på "Lover" men som växer sig allt starkare för varje genomlysning.

Det sorgsna och sparsmakade soundet skulle kunna jämföras med hur många av oss tycker 2020 har varit hittills. Men det är när artister och konstnärer skapar något vackert ur det hela som man glömmer skiten runt omkring för en stund.

Det finns också några spännande samarbeten på albumet. Aaron Dessner från The National har varit med och skrivit merparten av låtarna på albumet. Hans polare från duon Big Red Machine, Justin Vernon från Bon Iver är också med på albumet i duetten "Exile". Samarbeten som gett Taylor Swift ny energi och i mitt tycke är "Folklore" Swifts bästa album. Det kommer nog inte att tilltala de fanns som upptäckte Swift genom "Lover" men hennes trogna fans kommer att älska den.

"Folklore" debuterade på den amerikanska albumlistan förstaplats och är fortsatt kvar där med all rätt. Det kan emellertid bli en dyr historia för hennes trogna fans. Albumet släpps på vinyl i flera olika limiterade versioner så för hardcoreamlarna som vill ha allt blir det dyrt. Ett album räcker, men det är å andra sidan väl värt pengarna.

BBB

**Favourite Hippies
Northern skies**

(Favorite Hippies)

Det här bandet kan vara en av Sveriges bäst bevarade hemligheter. "Northern skies" är bandets tredje

Taylor Swift. Foto: Beth Garrabrant

album och Favourite Hippies har helt gått mig förbi tidigare, vilket är synd för det här är riktigt bra americana. Ingen större skada skedd i och för sig då det går att lyssna in sig på de föregående albumen också.

Tyckte jag kände igen rösten även om jag inte hört bandet tidigare. Kanske inte så konstigt när jag forskar vidare lite. Favorite Hippies sångare och gitarrist, Örjan Mäki, var även en av frontmännen i Willy Clay Band som jag lyssnade en del på en bit in på 2000-talet.

Bandet rör sig fritt mellan mer

traditionell country och americana till sydstatsrock med sköna riff. Rockiga "Organize" tillhör mina favoriter på albumet tillsammans med "I Need a Rocker" och "In the Backseat in a Beat up Ford Back in Nineteen Seventy Eight", där svänger det fantastiskt skönt.

Bland de lugnare låtarna är "Pefect timing" och "Tears in Her Tip Jar" de låtar som verkligen fastnar.

"Northern skies" är ett album väl värt att utforska för alla älskare av americana och southern rock från norra Sverige.

BBB

**The Warner E Hodges band
Just feels right**

(JCPL)

Fullt ställ från början till slut av gitarristen i Jason & The Scorchers som därefter spelat i Homemade Sin och The Wildhearts. Gamle polaren Dan Baird har varit med och skrivit några av låtarna på albumet.

Tung rock från början till slut med härligt riffig gitarr och glimten i ögat. Man kan lätt tro att den numera nyktre Warner E Hodges skulle ha tappat lite av gnistan, men icke rockas lika mycket fortfarande.

BBB
Buffalo Fuzz
Volume II
(Buffalo Fuzz)

Psykedelisk rock med stänk av blues och stonerrock när den är som bäst av denna Minnesota-duo. Inledande "The Reaper" sätter nivån redan från start. Tungt och gott. Men någon partyplatta är det definitivt inte, till det är den alldeles för tung och mörk.

Andra spåret "Black Sheep Blues" är ett litet mästerverk i sig med sin råa energi. Det finns mycket gott att ta till sig på detta album, tyvärr kommer det aldrig bli någon uppföljare eller turné. Bandet trummis Jake Allan tog livet av sig någon månad efter att duon spelat in dessa låtar.

Det tog ett tag innan gitarristen och sångaren Jared Zachary orkade ta tag i materialet och färdigställa det. Det var bra att han gjorde det för albumet är väl värt att lyssnas på.

BBBB
Seasick Steve
Love & Peace
(Ada Uk)

Han har väl en poäng i det han sjunger på inledningsspåret Seasick

Steve, "Gotta stop the hatred now and get back to love and peace" från låten "Love & Peace" och han säger det med eftertryck. Men i dessa mörka tider vi upplever nu kommer nog dessvärre detta budskap att passera obemärkt förbi, man han försöker i alla fall.

I övrigt är det inga stora sensationer vi bjuds på när det gäller musik. Seasick låter som han brukar göra. De senaste albumen tycker jag att hans sång blivit allt bättre. Varmare och mer rättfram. Som vanligt är Dan Magnusson med och lägger pulsen. "Love & Peace" är ett av Seasick Steves bästa album. Ni som redan gillar Steve och hans musik behöver inte vara oroliga det är business as usual.

BBBB
Libby Rae Watson & Bert Deivert
She Shimmy
(Hard Danger Records)

Ni som besökte Åmåls Bluesfest 2019 såg kanske amerikanerna Bert Deivert och Libby Rae Watson uppträda tillsammans. Det märktes omgående att det fanns kemi på scenen mellan de båda.

Bert Deivert är ett välbekant namn i våra trakter. En genomsympatisk

man och en fantastisk musiker som sedan länge bor i Karlstad. Glädjande nog blev det ett album av samarbetet. Det är en fin mix av musiker och låtar de samlat på "She Shimmy" och resultatet är ett album med akustisk blues när den är som bäst.

Charlie Musselwhite gästar med sitt munspel på ödesmättade "Blue Steel". Eric Bibb gästar på sång och gitarr på "Bye Bye Baby Blues" som är en smått magisk låt.

Båda är mästare på att berätta fängslande historier vilket märks väl i Berts "Cuckoo Crowed" och Libby Raes "Big Joe". "She Shimmy" är ett album väl värt att utforska om du gillar akustisk blues. Det är det bästa album jag hört inom genren i år.

BBB
Blues Pills
Holy Moly!
(Nuclear Blast)

Blues Pills tog hela Europa med storm för några år sedan med sitt självbetitlade debutalbum 2014 och två år senare "Lady in Gold", men sedan har det förutom en rad bejublade livespelningar varit ganska tyst om bandet, fram till nu när tredje albumet "Holy Moly!"

landat på skivdiskarna. Bara att konstatera att bandet har fortsatt att utvecklas. Elin Larsson sjunger lika kraftfullt och övertygande som vanligt och Zack Anderson som bytte från bas till gitarr när Doran Sorriaux lämnade bandet är en mästare en självklar arvtagare med sina tunga riff.

Inledande "Proud woman" är en perfekt öppningslåt med attityd och driv. Mina personliga favoriter är "California" som är riktigt mäktigt och Elin Larsson verkligen visar vad hennes röst går för. "Rhythm in the Blood" är en låt som efter ett trögt intro av radiobrus verkligen lyfter. "Dreaming My Life Away" är en rockstänkare som fastnar direkt. Betydligt lugnare toner är det på "Wish I'd Known" som känns som hämtad direkt från 1970-talet. Låten är härligt laidback men ändå kraftfull.

"Bye Bye Birdy" är en annan låt som fastnar direkt och som säkert kommer att bli en magisk livelåt där bandet kan ta ut svängarna lite. Det finns ett par låtar som passerar mig obemärkt förbi men "Holy Moly!" som helhet är ett album som jag är övertygad om kommer att skjuta Blues Pills mot högre höjder.

T-Bear & The Dukes i Arvika i juli 2020. Emil Wackenfelt, Fredrik Kaudern, Torbjörn Solberg och Henrik Berg.

Foto: Tony Berg

Dan Viktor vid järnvägsbron i Åmål i maj 2011.

Foto: Tony Berg

Bengan Blomgren, Göran Samuelsson, Nikke Ström, Bengt Bygren och Dan Magnusson i Västra Ämtervik i juni 2020.

Foto: Tony Berg

Fat Bull & his Vets på Örnäsrestaurangen. Mark Tholin, Klas Kihlberg, Måns Tingberg, Klas Dannäs och Robert Wangeby.

Foto: Tony Berg

Hobo's Rhythm N' Blues Section 1993. Jimmy Östlund, Dan Magnusson, Bruno Yxenholt och Janne Svensson.

Foto: Tony Berg

Kanadensiska Melanie Dekker spelade på Café XO i september 2010.

Foto: Tony Berg

The Bob i hissen på Café XO hösten 2010. Nikke Ström, Mattias Hellberg, Love Tholin, Dan Viktor och Kent Norberg.

Foto: Tony Berg

Sound of Experiment. Johannes Ohvo, Johannes Bjaaland, Zandra Ernebro, Bobby Svanér de la Cruz och Rasmus Lindblom.

Foto: Tony Berg

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin (Nacksving) 199:-
072-562 15 11

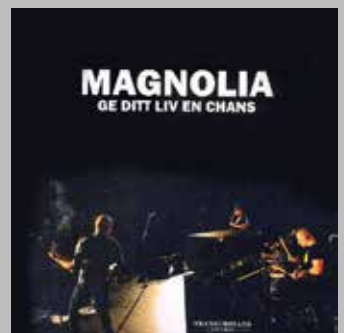
Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) Singel 60:-
073-055 78 27

Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus Record) 250:-
goransamuelsson.se

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 229:-
076-805 13 56

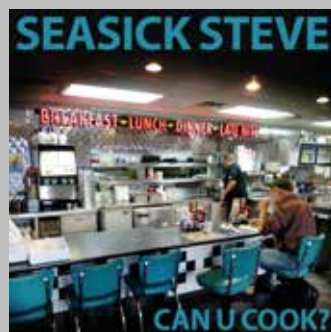
Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) 250:- inkl frakt
lialystam.se

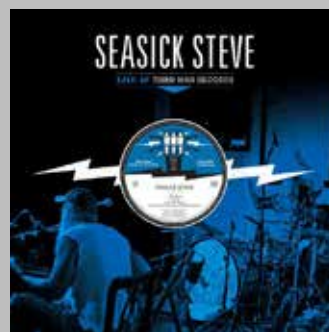
Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) 239:-
heavyfeatherofficial.bandcamp.com

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) 230:-
sienaroot.com

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) 239:-
ginza.se

Seasick Steve: Live At Third Man Records
(Third Man Records) 169:-
ginza.se

Seasick Steve: Love & Peace
(Ada Uk) 239:-
ginza.se

Foto: Lisa Svanström

Reine Dahlberg Kil

Vad lyssnar du mest på just nu?

– John Mayer och Freak Kitchen i en stor blandning från alla deras plattor.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var WASP – W.A.S.P.

Och vart köpte du den?

– Hos LT-Musik i Åmål.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det är Saxons album "Innocence is no Excuse".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Där blir det Mötley Crües självbetitlade album från 1994.

Bästa söndagsplattan?

– Det är Michael McDonalds "Motown II".

Foto: Armand Dommer

Mikaela Hammarström Stockholm

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Lyssnar på precis allt, alla genrer, eftersom jag skriver musik till andra och hämtar inspiration. Just nu lyssnar jag in mig mot den asiatiska marknaden, så blir mkt Jpop/Kpop.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Kate Bush album "The Whole Story" var min första platta.

Och vart köpte du den?

– Köpte skivan i hemma Åmål. Jag fick skicka efter den vilket tog cirka en månad 1990-talet.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det är Eva Cassidys "Songbird".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Det blir 2 album här, Oasis "Time Flies 1994-2009" och The weeknd "Beauty Behind the madness".

Bästa söndagsplattan?

– Det är Jewels "Pieces of you".

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plätning.

Patrik Blixt kämpar med ett par Brålandaspelare i Vikens seriepremiär i femman 2002. Viken vann matchen med 6-1.

Foto: Tony Berg

Pedro Pacas drar fram på vänsterkanten för sitt Fengersfors IK i seriefinalen i Dalslandsfemman mot Ödeborg/Stigen hemma på Fengershof i .i Fengersfors i september 2001. Gästerna vann till slut matchen med 3-0.

Foto: Tony Berg

En kvartett unga lovande handbollstjejer i IFK Åmål i början av 1980-talet. Elisabeth Nilsson, Maria Wildig, Viktoria Gustavsson och Magdalena Gillberg med tränaren Tony Berg inför seriestarten.

Foto: Sten Lindström

Kristoffer xxxxxx servar vid den årliga beachvolletbollturneringen på Udden i Åmål 2015.

Foto: Tony Berg

Johanna Gladh Wallin i IFK Åmåls danlag forcerar motståndarförsvaret i en hemmamatcherna i Karlbergshallen under säsongen 2014-2015.

Foto: Tony Berg

Finländaren Esa Harjulahti och hans besättning deltog i seglingstävlingar på Åmålsviken sommaren 2003.

Foto: Tony Berg

Kaisa Johansson är steget före en motståndare en av IFK Åmål innebandydamers hemmamatcher någon gång i slutet av 1990-talet.

Foto: Tony Berg

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 9 kommer 29 november 2020

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i augusti!

barettamagazine@gmail.com